

Kopie

Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van
inwendige aard

Arrestnummer <i>C 1 92 / 2021</i>
Repertoriumnummer <i>2021/182</i>
Datum van uitspraak 15 januari 2021
Notitienummer griffie 2019/NT/1079 - -
Notitienummer parket-generaal

PRO JUSTITIA

Beroep in cassatie

door

dd. 29/01/2021

en door

*d. d. 29/01/2021
By arrest van het Hof van Cassatie
dat. 19 oktober 2021*

Hof van beroep *werden de cassatieberoepen
verworpen*

Gent

4.11.2021

griffier

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

[COVER 01-00001917460-0001-0079-01-01-1]

- wonende te
- burgerlijke partij -
8. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
9. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
10. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
11. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
12. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
13. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
14. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

15. nr. (RRN
met Belgische nationaliteit,
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
16. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
17. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
18. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
19. nr. (RRN
geboren te on
wonende te
- burgerlijke partij -
20. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -
21. nr. (RRN
geboren te on
wonende te
- burgerlijke partij -
22. nr. (RRN
geboren te op

wonende te
- burgerlijke partij -

23. nr. (RRN),

geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

24. nr. (RRN

geboren te op
wonende te
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. 94 (ON Overeenkomstig het Wetboek van vennootschappen en
verenigingen moet de term "Besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid" vanaf 1 januari 2020 gelezen
worden als "Besloten vennootschap", afgekort: bv),

met maatschappelijke zetel te
- beklagde -

2. nr. 95 (RRN ,

geboren te op
wonende te
- beklagde -

rechtstreeks gedagvaard teneinde:

- *"Na toepassing te hebben gemaakt van de strafwet lastens rechtstreeks gedaagden, de vordering van de burgerlijke partijen ontvankelijk en gegrond te verklaren;*
- *Overeenkomstig artikel 1382 BW de ogenblikkelijke stopzetting te bevelen van de door rechtstreeks gedaagden illegaal uitgebate 'ingedeelde inrichtingen of activiteiten' (IIOA's), opgenomen in zowel de door de Raad van State op 7 juni 2018 vernietigde milieuvergunning van 30 januari 2015 als in alle navolgende ingevolge het arrest van 7 juni 2018 van de Raad van State illegaal geworden milieuvergunningen, onder verbeurte van een dwangsom van 100.000 euro per dag dat de illegale exploitatie van deze IIOA's wordt voortgezet;*

- *Overeenkomstig artikel 1382 BW de ogenblikkelijke stopzetting te bevelen van alle door rechtstreeks gedaagden uitgebate 'ingedeelde inrichtingen of activiteiten' (IIOA's), andere dan deze die zijn opgenomen in de door de Raad van State op 7 juni 2018 vernietigde milieuvergunning van 30 januari 2015 en in alle navolgende ingevolge het arrest van 7 juni 2018 van de Raad van State illegaal geworden milieuvergunningen, ingevolge de onomstotelijk vastgestelde onmogelijkheid in hoofde van rechtstreeks gedaagden om overeenkomstig artikel 5.4.9., § 2, 1ste lid Omgevingsvergunningsdecreet altijd de nodige maatregelen te nemen om schade en hinder door geur en geluid te voorkomen, onder verbeurte van een dwangsom van 100.000 euro per dag dat de extreem hinderlijke exploitatie van deze IIOA's wordt voortgezet;*
- *Overeenkomstig artikel 1382 BW het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te bevelen, onder verbeurte van een dwangsom van 100.000 euro per dag;*
- *Te zeggen voor recht dat het verbeurd zijn van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van recht en dat zij in ieder geval zal blijken uit de vaststellingen van de eerst daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder; de gerechtsdeurwaarder bovendien te machtigen om deze vaststellingen te doen buiten de uren en dagen bedoeld in artikel 47 Ger.W;*
- *Eerste en tweede rechtstreeks gedaagden solidair, minstens in solidum, te veroordelen tot een schadevergoeding van 50.000 euro aan elk van de twintig burgerlijke partijen, vermeerderd met de vergoedende interesten vanaf de start van de incriminatieperiode;*
- *Rechtstreeks gedaagden solidair, minstens in solidum, te veroordelen tot betaling van de kosten van het geding, voorlopig begroot op de kosten van de rechtstreekse dagvaarding en tot betaling aan elk van de vierentwintig burgerlijke partijen van een rechtsplegingsvergoeding van 24.000 euro, zijnde het maximumbedrag dat overeenkomstig het KB van 26 oktober 2007 als rechtsplegingsvergoeding is bepaald voor een vordering van meer dan 500.000 euro."*

voor de telastleggingen:

"8. (...)

Inbreuk op artikel 6 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna Omgevingsvergunningsdecreet) juncto artikel 16.6.1., § 1, 1ste lid van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna DABM) (opzettelijk gepleegde schending van de door artikel 16.1.1., 1ste lid, 19^oter DABM gehandhaafde regelgeving, strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met een geldboete van 100 euro tot 250.000 euro of met een van die straffen).

9. (...)

Inbreuk op artikel 6 van het Omgevingsvergunningsdecreet juncto artikel 6.2.1, 1° VCRO (het uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15 VCRO, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, strafbaar met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van die straffen).

10. (...)

Sinds 12 juli 2007 tot 22 februari 2017 inbreuk op artikel 22, 1ste lid Milieuvergunningsdecreet juncto artikel 16.6.1., §1, 1ste lid DABM (opzettelijk gepleegde schending van de door artikel 16.1.1., 1ste lid, 13° DABM gehandhaafde regelgeving, strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met een geldboete van 100 euro tot 250.000 euro of met een van die straffen) en artikel 16.6.2., §1, eerste lid DABM (opzettelijk in strijd met de voorschriften of een vergunning rechtstreeks of onrechtstreeks, stoffen, micro-organismen, geluid en andere trillingen of stralingen in of op water, bodem of atmosfeer inbrengen of verspreiden, strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 euro tot 500.000 euro of met een van die straffen) en sinds 23 februari 2017 tot op vandaag inbreuk op artikel 5.4.9, § 1, 1ste lid DABM juncto artikel 16.6.1, §1, 1ste lid DABM (opzettelijk gepleegde schending van de door artikel 16.1.1., 1ste lid, 1° DABM gehandhaafde regelgeving, strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met een geldboete van 100 euro tot 250.000 euro of met een van die straffen) en artikel 16.6.2., §1, eerste lid DABM (opzettelijk in strijd met de voorschriften of een vergunning rechtstreeks of onrechtstreeks, stoffen, micro-organismen, geluid en andere trillingen of stralingen in of op water, bodem of atmosfeer inbrengen of verspreiden, strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 euro tot 500.000 euro of met een van die straffen).

11. (...)

Sinds 12 juli 2007 tot 22 februari 2017 inbreuk op artikel 22, 2de lid Milieuvergunningsdecreet juncto artikel 16.6.1., §1, 1ste lid DABM (opzettelijk gepleegde schending van de door artikel 16.1.1., 1ste lid, 13° DABM gehandhaafde regelgeving, strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met een geldboete van 100 euro tot 250.000 euro of met een van die straffen) en sinds 23 februari 2017 tot op vandaag inbreuk op artikel 5.4.9, § 2, 1ste lid DABM juncto artikel 16.6.1, §1, 1ste lid DABM (opzettelijk gepleegde schending van de door artikel 16.1.1., 1ste lid, 1° DABM gehandhaafde regelgeving, strafbaar met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met een geldboete van 100 euro tot 250.000 euro of met een van die straffen)."

Ref II. In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen:

1. nr. ON
met maatschappelijke zetel te
- beklaagde -

2. nr. (RRN
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

“Als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek;

de eerste en de tweede

A.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden (art. 66 Sw.), Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op

artikel 5.2.1.§6, al. 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid door zonder omgevingsvergunning een ingedeelde inrichting of activiteit van de eerste of de tweede klasse te hebben veranderd, meer bepaald bij arrest van de Raad van State van 07/06/2018 werd het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 30/01/2015 - en veranderd, door wijzigingen, uitbreidingen en toevoegingen zoals opgenomen in de navolgende vergunningsbesluiten van 26/02/2015, bevestigd in beroep door de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw op 09/09/2015 en van 16/02/2017, bevestigd in beroep door de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw op 23/08/2017 - waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 31 juli 2014, waarbij vergunning op proef wordt verleend voor een termijn verstrijkend op 31/07/2016 aan de en voor het veranderen van een co-vergistinginstallatie gelegen te gedeeltelijk gegrond werden verklaard, vernietigd (klasse 1 - o.a. rubriek 2.3.4.1.b): opslag en verbranding van verontreinigd behandeld houtafval)

te **in de periode van 07/06/2018 tot de datum van de betekening van het bevel tot dagvaarding (PV** **stuk 5 e.v. strafdossier)**

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1.§1, lid 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (DABM).

B.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden (art. 66 Sw.),

Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op

artikel 5.2.1.§6, al. 1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid door zonder omgevingsvergunning een ingedeelde inrichting of activiteit van de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd,

1. meer bepaald de inrichting onder rubriek 2.3.1. en 2.3.4.1.b), klasse 1:

a) rubriek 2.3.1.

andere opslag en mechanische behandeling dan de opslag en mechanische behandeling, vermeld in rubriek 2.3.7, van:

Mechanisch behandelen is het behandelen van de afvalstoffen met werktuigen, zonder de chemische eigenschappen van de afvalstoffen te veranderen, onder meer het breken, demonteren, hakselen, klieven, knippen, kuisen, persen, pletten, scheiden, shredderen, snijbranden, stralen, wassen, zagen, zeven

namelijk hout te hebben geshredderd/verhakseld

te **op 01/11/2018 (PV** **stuk 25 e.v. strafdossier)**

b) rubriek 2.3.4.1.b)

opslag en verbranding van verontreinigd behandeld houtafval

namelijk verontreinigd behandeld houtafval te hebben verbrand

te **meermaals in 2012, en minstens op 28/11/2012, op 20/03/2013, op 18/02/2014 en op 20/03/2014 (PV** **stuk 57 e.v. strafdossier, en**
stuk 105 e.v. strafdossier en **stuk 123 e.v. strafdossier)**

2. meer bepaald de inrichting onder rubriek 3.4.1°b of 3.4.2° (afhankelijk van het geloosde debiet dat niet kon worden gemeten), klasse 2:

a) rubriek 3.4.1°b of 3.4.2°

het, zonder behandeling in een afvalwaterzuiveringsinstallatie, lozen van bedrijfsafvalwater dat al of niet een of meer van de gevaarlijke stoffen, vermeld in bijlage 2C, bevat in concentraties die hoger zijn dan de indelingscriteria, vermeld in de kolom "indelingscriterium GS (gevaarlijke stoffen)" van artikel 3 van bijlage 2.3.1 van dit besluit, met een debiet:

1° tot en met 2 m³/h:

a) als het bedrijfsafvalwater geen hogere concentratie van gevaarlijke stoffen dan de voormelde concentraties bevat 3

b) als het bedrijfsafvalwater een of meer gevaarlijke stoffen in een hogere concentratie dan de voormelde concentraties bevat 2 A,M,T

2° van meer dan 2 m³/h tot en met 100 m³/h

namelijk bedrijfsafvalwater met gevaarlijke stoffen te hebben geloosd in de afwateringsgracht van de in

te op 16/02/2016 (stuk 360 e.v. strafdossier - silosap) en
12/03/2018 (stuk 323 e.v. strafdossier - bedrijfsafvalwater)

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1.§1, lid 1 DABM.

C.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden (art. 66 Sw.),

Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op:

artikel 5.4.9.§1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid door als exploitant van een ingedeelde inrichting of activiteit de algemene, sectorale of bijzondere milieuvoorwaarden niet te hebben nageleefd,

meer bepaald

1. de hieronder vermelde artikelen van het Besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlaem II), namelijk de artikelen 4.1.2.1., 4.1.3.2, 4.1.3.3., 4.1.6.1., 4.1.12.2.§2, 4.5.1.1., 5.2.1.3., 5.2.1.6.§4, 5.28.2.3.§5

a) art. 4.1.2.1.

§ 1. De exploitant moet als normaal zorgvuldig persoon steeds de beste beschikbare technieken toepassen ter bescherming van mens en milieu, en dit zowel bij de keuze van behandelingsmethodes op het niveau van de emissies, als bij de keuze van bronbeperkende maatregelen (aangepaste produktietechnieken en -methoden, grondstoffenbeheersing, energie en dergelijke meer). Bij de bepaling van de BBT moeten de criteria van bijlage 3.3 in aanmerking worden genomen. Deze verplichting geldt eveneens voor wijzigingen aan ingedeelde inrichtingen, alsook voor activiteiten die op zichzelf niet vergunnings- of meldingsplichtig zijn.

§ 2. De naleving van de voorwaarden in dit besluit en/of de omgevingsvergunning voor de exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit wordt geacht overeen te stemmen met de verplichting uit § 1.

namelijk

1. door de mogelijke behandelingsmethodes tegen geluidshinder als gevolg van de werking van de houtbreker- en zeefinstallatie niet te onderzoeken volgens de BBT en door de genomen bronbeperkende maatregelen tegen datzelfde geluidshinder niet te nemen volgens toepassing van het beginsel van de BBT

te **op 20/02/2013 (PV** **stuk 232 e.v. strafdossier - lawaai houtbreker- en zeefinstallatie)**

2. door de mogelijke behandelingsmethodes tegen geluidshinder ten gevolge van een hinderlijk piepend/schrapend geluid afkomstig van de werking van de transportband van de drooginstallatie niet te onderzoeken volgens de BBT en door de genomen bronbeperkende maatregelen tegen datzelfde geluidshinder niet te nemen volgens toepassing van het beginsel van de BBT

te **op 01/09/2018, 25/09/2018, 27/09/2018 en 19/10/2018 (PV**
stuk 222 e.v. strafdossier en NPV **stuk 228 e.v. strafdossier - lawaai transportband drooginstallatie)**

b) art. 4.1.3.2.

Met behoud van de toepassing van artikel 4.1.2.1. treft de exploitant als normaal zorgvuldig persoon alle nodige maatregelen om de buurt niet te hinderen door geur, rook, stof, geluid, trillingen, niet-ioniserende stralingen, licht en dergelijke meer.

namelijk

1. door de geluidshinder als gevolg van de werking van de houtbreker- en zeefinstallatie niet te voorkomen,

te **op 20/02/2013 (PV** **stuk 232 e.v. strafdossier - lawaai**
houtbreker- en zeefinstallatie)

2. door de geluidshinder ten gevolge van een hinderlijk piepend/schrapend geluid afkomstig van de werking van de transportband van de drooginstallatie niet te voorkomen

te **op 01/09/2018, 25/09/2018, 27/09/2018 en 19/10/2018 (PV**
stuk 222 e.v. strafdossier en NPV **stuk 228 e.v. strafdossier - lawaai**
transportband drooginstallatie)

3. door de abnormale werking van de luchtwasser niet te voorkomen, waardoor een zeer hinderlijke geur van digestaat wordt waargenomen,

te **op 20/09/2018, 21/09/2018, 27/09/2018, 29/09/2018, 10/10/2018,**
11/10/2018, 15/10/2018 en 19/10/2018 (PV **stuk 182 e.v. strafdossier &**
NPV **stuk 229 strafdossier - geur digestaat)**

c) art. 4.1.3.3.

Bij hinder moet de exploitant onmiddellijk de nodige maatregelen treffen om die toestand te verhelpen.

namelijk

1. door de mondeling meegedeelde maatregel, meer bepaald de transportband van de drooginstallatie vroeger op te starten teneinde geluidshinder tijdens de avond- en nachtperiode te vermijden, onvoldoende toe te passen,

te **op 01/09/2018, 25/09/2018, 27/09/2018 en 19/10/2018 (PV**
stuk 222 e.v. strafdossier en NPV **stuk 228 e.v. strafdossier - lawaai**
transportband drooginstallatie)

d) art. 4.1.6.1.

Onverminderd de bepalingen die gelden voor de opslag van gevaarlijke stoffen, gebeurt de tijdelijke opslag van afvalstoffen, in aangepaste verpakkingen en/of afvalcontainers. Deze bepaling is niet van toepassing op inerte afvalstoffen en niet-teerhoudend asfalt. Behoudens afwijkende bepaling in dit besluit of in de omgevingsvergunning voor de exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit, moeten deze afvalstoffen regelmatig uit de inrichting worden afgevoerd voor verwerking overeenkomstig art. 4.1.6.2.. Het afvoeren van de afvalstoffen moet zodanig geschieden dat zich geen afval buiten de inrichting kan verspreiden.

namelijk

1. doordat het verontreinigd terreinwater (deels afkomstig van de sleufsilos en de aldaar opgeslagen partijen maïsschroot & olijvenschroot, en deels afkomstig van een zwarte smurrie, zijnde materiaal afkomstig uit de vergister) niet correct werd opgeslagen in aangepaste verpakkingen en/of afvalcontainers én doordat de afvalsmurrie werd afgevoerd via een flexibele leiding op een aanliggend perceel ten noordoosten van het bedrijf van de 2de beklagde en dat voormelde smurrie daardoor tevens in de afwateringsgrachten stroomafwaarts terecht is gekomen

te op 09/03/2017 (PV stuk 349 e.v. strafdossier - verontreinigende smurrie)

e) art. 4.1.12.2.§2

De exploitant doet onmiddellijk telefonisch melding van het voorval en van de genomen en geplande maatregelen bij de burgemeester en de afdeling, bevoegd voor milieuhandhaving.

namelijk

1. door niet onmiddellijk gemeld te hebben dat de verwerkte lading 'Vinasse' té veel zwavel bevatte, noch de geplande maatregelen gemeld te hebben om het voorval te verhelpen,

te op 12/09/2014 (PV 64.H1.175-14, stuk 189 e.v. strafdossier - vinasse)

f) art. 4.5.1.1.

§ 1. De exploitant treft ter naleving van de bepalingen van dit hoofdstuk, de nodige maatregelen om de geluidsproductie aan de bron en de geluidsoverdracht naar de omgeving te beperken. Naargelang van de omstandigheden en op basis van de technologisch verantwoorde mogelijkheden volgens de beste beschikbare technieken wordt hierbij gebruikgemaakt van een oordeelkundige (her)schikking van de geluidsbronnen, geluidsarme installaties en toestellen, geluidsisolatie en/of -absorptie en/of -afscherming.

§ 2. Tenzij voor bepaalde categorieën van inrichtingen in dit besluit andere bepalingen zijn opgenomen, zijn de bepalingen, vermeld in afdeling 4.5.2, 4.5.3 en 4.5.4 van dit besluit van toepassing, uitgezonderd tijdens de eigenlijke bouw-, sloop- of wegenwerken.

namelijk

1. door het niet nemen van de mogelijke maatregelen om de geluidsproductie en de geluidsoverdracht, als gevolg van de werking van de houtbreker- en zeefinstallatie, naar de omevina te henerken,

te op 20/02/2013 (PV stuk 232 e.v. strafdossier - lawaai houtbreker- en zeefinstallatie)

2. door het niet nemen van de mogelijke maatregelen om de geluidsproductie en de geluidsoverdracht, ten gevolge van een hinderlijk piepend/schrapend geluid afkomstig van de werking van de transportband van de drooginstallatie, naar de omgeving te beperken

te *op 01/09/2018, 25/09/2018, 27/09/2018 en 19/10/2018 (PV stuk 222 e.v. strafdossier en NPV transportband drooginstallatie)* **stuk 228 e.v. strafdossier - lawaai**

g) art. 5.2.1.3.

§ 1. De exploitant beschikt bij de aanvang der activiteiten over een werkplan dat naargelang de aard van de inrichting omvat:

1° een overzichtelijke en duidelijke handleiding met betrekking tot de exploitatie van de inrichting;

2° de organisatie van de aanvoer van de afvalstoffen;

3° de organisatie van de verwerking van de aangevoerde afvalstoffen;

4° een plan van de opslag- en behandelingsruimte met aanduiding van de soort en de opslagcapaciteit voor de diverse afvalstoffen.

5° de organisatie van de afvoer van de afvalstoffen;

6° de verwerkingwijze van de aangevoerde afvalstoffen indien de inrichting (tijdelijk) buiten werking is;

7° het afwateringsplan omvattende het schema, de organisatie en de uitvoering van de maatregelen inzake de afwatering van de inrichting en/of het terrein;

8° de maatregelen voor het opvangen van storingen of ongewenste neveneffecten en het voorkomen van hinder;

§ 2. Het werkplan dient de goedkeuring van de toezichthoudende overheid te dragen. Het goedgekeurde werkplan wordt opgevolgd door de toezichthouder. namelijk

1. door het op 11/03/2015 door de toezichthoudende overheid goedgekeurde werkplan, inzake afwatering met de volgende passages: 'Het regenwater van verharde oppervlakken wordt opgevangen in kelders onder de loods (1x 300m en 1x 250m). Dit regenwater wordt zoveel mogelijk gerecupereerd voor laagwaardige toepassingen (chemische wasser, reinigen, ...)' 'De sleuvsilo's zijn voorzien van opvangputten voor de silosappen. De inhoud van deze putten wordt aan de vergisting toegevoegd. Rond het terrein werd een opvangkanaal aangelegd, zodat alle run-off van de koer opgevangen wordt afgeleid en afgeleid naar de regenwaterkelders onder de loods. Het opgevangen water wordt integraal herbruikt op de inrichting.' niet op te volgen

te *op 16/02/2016 (PV 64.H1. 20-16, stuk 360 e.v. strafdossier - silosap)*

2. door het op 11/03/2015 door de toezichthoudende overheid goedgekeurde werkplan, waar in de begeleidende brief inzake de goedkeuring staat dat 'bij elke relevante wijziging van uw exploitatie legt u ons een aanpassing aan dit werkplan ter goedkeuring voor' niet te actualiseren en ter goedkeuring voor te leggen.

te **in de periode van 22/01/2016 tot en met 01/09/2016 (PV 64.H1.141-16, stuk 36 e.v. strafdossier)**

3. door het op 13/04/2017 door de toezichthoudende overheid goedgekeurde werkplan, met de volgende passage: 'Het breken van houtafval vindt plaats van 07u tot 19u op weekdays en op zaterdag van 08u tot 13u' (cf. blz. 55, punt 8.3) niet op te volgen

te **op 01/11/2018 (PV 64.H1.210-18, stuk 26 strafdossier)**

h) art. 5.2.1.6.§4

Tenzij anders bepaald in de milieuvergunning en onverminderd andere voorwaarden inzake het voorkomen van geluidshinder zijn rustverstorende werkzaamheden verboden op werkdagen vóór 7 uur en na 19 uur, en op zon- en feestdagen.

namelijk door op een feestdag, met name 01/11/2018, houtafval te schredderen/verhakselen,

te **op 01/11/2018 (PV** **stuk 25 e.v. strafdossier - lawaai tgv het verhakselen)**

i) art. 5.28.2.3.§5

In de inrichtingen met opslagplaatsen van dierlijke mest zoals bedoeld in subrubriek 28.2 met een opslagcapaciteit van meer dan 1000 m³, of die geheel of gedeeltelijk gelegen zijn binnen de beschermingszones van een grondwaterwinning, worden op kosten van de exploitant waarnemingsbuizen (peilputten) op oordeelkundige wijze aangebracht. De voorwaarden, gesteld met betrekking tot controle-inrichtingen van art. 5.9.7.1. zijn van toepassing.

namelijk doordat de door de bevoegde overheid op 06/06/2016 goedgekeurde en gerealiseerde waarnemingsbuizen (3 van de 4 peilputten) niet meer allemaal aanwezig of functioneel zijn,

te **op 07/02/2018, 12/02/2018 en 29/03/2018 (PV** **stuk 138 e.v. strafdossier - peilputten)**

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1.§1, lid 1 DABM.

D.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden (art. 66 Sw.),

Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op:

artikel 5.4.9.§1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid door als exploitant van een ingedeelde inrichting of activiteit de algemene, sectorale of bijzondere milieuvoorwaarden niet te hebben nageleefd,

meer bepaald

1. de bijzondere milieuvoorwaarde opgenomen in artikel 3§3 punt 37, opgelegd in het vergunningsbesluit van de Deputatie van de Provincie van 31/07/2014

a) artikel 3§3 punt 37

Opslag en verwerking van afvalstoffen

a) De constructie van de ruimten waar afvalstoffen tijdelijk zijn opgestapeld is zodanig dat accidenteel uit bepaalde recipiënten ontsnappende vloeistoffen, morsvloeistoffen en uitlogingen op een bevloering terechtkomen, die voorzien is van opvanggoten en vervolgens naar één of meerdere opvangputten kunnen geleid worden.

b) Het is verboden afvalstoffen in brand te steken of te verwijderen door lozing.

c) Het is verboden zich van afvalstoffen te ontdoen anders dan door afvoer naar erkende resp. vergunde ophalers en verwerkers van afvalstoffen.

namelijk

1. doordat het verontreinigd terreinwater (deels afkomstig van de sleufsilos en de aldaar opgeslagen partijen maïsschroot & olijvenschroot, en deels afkomstig van een zwarte smurrie, zijnde materiaal afkomstig uit de vergister) niet correct werd opgeslagen én doordat de afvalsmurrie werd afgevoerd via een flexibele leiding op een aanliggend perceel ten noordoosten van het bedrijf van de 2de beklagde en dat voormelde smurrie daardoor tevens in de afwateringsgrachten stroomafwaarts terecht is gekomen

te op 09/03/2017 (PV stuk 349 e.v. strafdossier - verontreinigende smurrie)

2. de bijzondere milieuvoorwaarden opgenomen in artikel 3§3 punten 32, 38a, 38b, 40 en 41, opgelegd in het vergunningsbesluit van de Deputatie van de Provincie van 20/11/2008

a) artikel 3§3 punt 32

M.b.t. visuele hinder

Tijdens het eerst volgende plantseizoen dient in overleg met en volgende de richtlijnen van het gemeentebestuur een winterhard en landschappelijk geïntegreerde groenaanleg gerealiseerd. Deze aanplant moet voldoende dicht zijn van structuur en bestaan uit streekeigen hoogstammige bomen, struiken en heesters.

namelijk

1. doordat het groenscherm niet volledig werd aangeplant en doordat de aanplant ervan onvoldoende dicht is

te op 11/12/2012 (PV stuk 161 e.v. strafdossier - groenscherm)

b) artikel 3§3 punt 38, a) en b)

M.b.t. de luchtwasser

a) de zure wasser dient te voldoen aan de vereisten m.b.t. uitvoering, werking, controle en onderhoud zoals vermeld op de lijst van toegelaten systemen voor ammoniakemissiereductie, BS 14/10/2004, m.n. Hoofdstuk S-lijst. Lijst van technieken die de uitgaande stallucht zuiveren, Systeem S-2. Chemische luchtwassysteem 70% of hogere emissiereductie?

b) Er worden met de goedkeuring van een erkend deskundige lucht onderhoudsvoorschriften opgesteld voor de luchtwasser

namelijk

1. doordat er geen attest ter beschikking werd gesteld waaruit blijkt dat de luchtwasser voldoet aan de vereisten, zoals vermeld op de lijst van toegelaten systemen voor ammoniakemissiereductie, alsook doordat er geen onderhoudsvoorschriften voor de luchtwasser ter beschikking werden gesteld,

te op 11/12/2012 (PV stuk 162 e.v. strafdossier - luchtwasser)

c) artikel 3§3 punt 40, a), c) en d)

M.b.t. de opslag en verwerking van afvalstoffen

a) De constructie van de ruimten waar afvalstoffen tijdelijk zijn opgestapeld is zodanig dat accidenteel uit bepaalde recipiënten ontsnappende vloeistoffen, morsvloeistoffen en uitlogingen op een bevloering terechtkomen, die voorzien is van opvanggoten en vervolgens naar één of meerdere opvangputten kunnen geleid worden.

c) Het is verboden afvalstoffen in brand te steken of te verwijderen door lozing.

d) Het is verboden zich van afvalstoffen te ontdoen anders dan door afvoer naar erkende resp. vergunde ophalers en verwerkers van afvalstoffen.

namelijk

1. doordat het verontreinigd terreinwater (deels afkomstig van de sleufsilos en de aldaar opgeslagen partijen maïsschroot & olijvenschroot, en deels afkomstig van een zwarte smurrie, zijnde materiaal afkomstig uit de vergister) niet correct werd opgeslagen én doordat de afvalsmurrie werd afgevoerd via een flexibele leiding op een aanliggend perceel ten noordoosten van het bedrijf van de 2de beklagde en dat voormelde smurrie daardoor tevens in de afwateringsgrachten stroomafwaarts terecht is gekomen

te op 09/03/2017 (PV stuk 349 e.v. strafdossier - verontreinigende smurrie)

d) artikel 3§3 punt 41

M.b.t. de aanleg van groenvoedersilo's

a) De groenvoedersilo dient gebouwd te worden uit een waterdicht materiaal zodat de inhoud droog bewaard blijft.

b) De groenvoedersilo dient goed afgedekt en steeds volledig gesloten om uitloging, geurhinder en hinder door ongedierte te voorkomen.

c) De lozing van silosap in de bodem en in oppervlaktewater is verboden.

d) Indien de lozing afkomstig van de first-flush voldoet aan de algemene voorwaarden voor lozing in oppervlaktewater, kan ze rechtstreeks geloosd worden in oppervlaktewater.

namelijk

1. doordat de groenvoedersilo enerzijds niet afgedekt is en anderzijds niet volledig gesloten is, waardoor mogelijks silosap in de bodem kan terecht komen

te op 11/12/2012 (PV 64.H1.217-12, stuk 161 e.v. strafdossier - silosap)

2. doordat de maïssilo niet meer is afgedekt en dat een heel groot gedeelte van de hellende, betonnen vloer waarop deze maïs wordt gestockeerd, onder water staat (verontreiniging regenwater met silosap); daarnaast bevindt het silosap zich ook naast de betonnen verharding, waardoor het verder zal insijpelen in de bodem eens de grondwatertafel zal gezakt zijn (verontreiniging grondwater en bodem),

te op 16/02/2016 (PV 64.H1. 20-16, stuk 360 e.v. strafdossier - silosap)

3. de bijzondere milieuvorwaarden opgenomen in artikel 3§3 punt 28 en punt 37, opgelegd in het vergunningsbesluit van de Deputatie van de Provincie van 12/07/2007

a) artikel 3§3 punt 28

M.b.t. visuele hinder

Tijdens het eerst volgende plantseizoen dient in overleg met en volgende de richtlijnen van het gemeentebestuur een winterhard en landschappelijk geïntegreerde groenaanleg

gerealiseerd. Deze aanplant moet voldoende dicht zijn van structuur en bestaan uit streekeigen hoogstammige bomen, struiken en heesters.

namelijk

1. doordat het groenscherm niet volledig werd aangeplant en doordat de aanplant ervan onvoldoende dicht is

te op 11/12/2012 (PV stuk 161 e.v. strafdossier - groenscherm)

b) artikel 353 punt 37

M.b.t. de aanleg van groenvoedersilo's

a) De groenvoedersilo dient gebouwd te worden uit een waterdicht materiaal zodat de inhoud droog bewaard blijft.

b) De groenvoedersilo dient goed afgedekt en steeds volledig gesloten om uitloging, geurhinder en hinder door ongedierte te voorkomen.

c) De lozing van silosap in de bodem en in oppervlaktewater is verboden.

namelijk

1. doordat de groenvoedersilo enerzijds niet afgedekt is en anderzijds niet volledig gesloten is, waardoor mogelijks silosap in de bodem kan terecht komen

te op 11/12/2012 (PV stuk 161 e.v. strafdossier - silosap)

2. doordat de maïssilo niet meer is afgedekt en dat een heel groot gedeelte van de hellende, betonnen vloer waarop deze maïs wordt gestockeerd, onder water staat (verontreiniging regenwater met silosap); daarnaast bevindt het silosap zich ook naast de betonnen verharding, waardoor het verder zal insijpelen in de bodem eens de grondwatertafel zal gezakt zijn (verontreiniging grondwater en bodem),

te op 16/02/2016 (PV stuk 360 e.v. strafdossier - silosap)

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1.51, lid 1 DABM.

E.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden (art. 66 Sw.),

Opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid een inbreuk te hebben gepleegd op:

artikel 5.4.9.§2 al.1 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, dat luidt als volgt:

“Ongeacht de verleende omgevingsvergunning treft de exploitant altijd de nodige maatregelen om schade, hinder, incidenten en ongevallen die de mens of het milieu aanzienlijk beïnvloeden, te voorkomen.”

namelijk

1. door de mogelijke behandelingsmethodes tegen geluidshinder ten gevolge van een hinderlijk piepend/schrapend geluid afkomstig van de werking van de transportband van de drooginstallatie niet te onderzoeken volgens de BBT en door de genomen bronbeperkende maatregelen tegen datzelfde geluidshinder niet te nemen volgens toepassing van het beginsel van de BBT

*te op 01/09/2018, 25/09/2018, 27/09/2018 en 19/10/2018 (PV
stuk 222 e.v. strafdossier en NPV stuk 228 e.v. strafdossier - lawaai
transportband drooginstallatie)*

2. door de geluidshinder ten gevolge van een hinderlijk piepend/schrapend geluid afkomstig van de werking van de transportband van de drooginstallatie niet te voorkomen

*te op 01/09/2018, 25/09/2018, 27/09/2018 en 19/10/2018 (PV
stuk 222 e.v. strafdossier en NPV stuk 228 e.v. strafdossier - lawaai
transportband drooginstallatie)*

3. door de abnormale werking van de luchtwasser niet te voorkomen, waardoor een zeer hinderlijke geur van digestaat wordt waargenomen,

*te op 20/09/2018, 21/09/2018, 27/09/2018, 29/09/2018, 10/10/2018,
11/10/2018 en 15/10/2018 (PV stuk 182 e.v. strafdossier - geur digestaat)*

4. door de mondeling meegedeelde maatregel, meer bepaald de transportband van de drooginstallatie vroeger op te starten teneinde geluidshinder tijdens de avond- en nachtperiode te vermijden, onvoldoende toe te passen,

*te op 01/09/2018, 25/09/2018, 27/09/2018 en 19/10/2018 (PV
stuk 222 e.v. strafdossier en NPV stuk 228 e.v. strafdossier - lawaai
transportband drooginstallatie)*

5. door het verontreinigd terreinwater (smurrie) niet correct op te slaan en deze opzettelijk buiten de inrichting af te voeren

te **op 09/03/2017 (PV** **stuk 349 e.v. strafdossier -**
verontreinigende smurrie)

6. door het niet nemen van de mogelijke maatregelen om de geluidsproductie en de geluidsoverdracht, ten gevolge van een hinderlijk piepend/schrapend geluid afkomstig van de werking van de transportband van de drooginstallatie, naar de omgeving te beperken

te **op 01/09/2018, 25/09/2018, 27/09/2018 en 19/10/2018 (PV**
stuk 222 e.v. strafdossier en NPV **stuk 228 e.v. strafdossier - lawaai**
transportband drooginstallatie)

7. door op een feestdag, met name 01/11/2018, houtafval te schredderen/verhakselen,

te **op 01/11/2018 (PV** **stuk 25 e.v. strafdossier - lawaai tgv het**
verhakselen)

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1 §1, lid 1 DABM.

F.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden (art. 66 Sw.),

Opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, rechtstreeks of onrechtstreeks, stoffen, micro-organismen, geluid en andere trillingen of stralingen in of op water, bodem of atmosfeer te hebben ingebracht of te hebben verspreid,

met name in strijd met artikel 2 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging,

1. voorwerpen of stoffen in de bij artikel 1 van de wet van 26 maart 1971 bedoelde wateren of in de openbare riolen te hebben geworpen of te hebben gedeponerd, verontreinigde of verontreinigende vloeistoffen erin te hebben geloosd of er gassen in te hebben gebracht

a) namelijk bedrijfsafvalwater met gevaarlijke stoffen te hebben geloosd in de afwateringsgracht van de in

te **op 16/02/2016 (PV** **stuk 360 e.v. strafdossier - silosap) en**
12/03/2018 (PV **stuk 323 e.v. strafdossier - bedrijfsafvalwater)**

2. vaste stoffen of vloeistoffen te hebben gedeponerd op een plaats vanwaar ze door een natuurlijk verschijnsel in die wateren of in de openbare riolen kunnen terechtkomen

a) namelijk verontreinigd terreinwater met smurrie (deels afkomstig van de sleufsilos en de aldaar opgeslagen partijen maïsschroot & olijvenschroot, en deels afkomstig van een zwarte smurrie, zijnde materiaal afkomstig uit de vergister) verpompt te hebben naar een aanliggend perceel ten noordoosten van het bedrijf van de 2de beklagde, met verontreiniging via de afwateringsgrachten stroomafwaarts voor gevolg

te *op 09/03/2017 (PV* **stuk 349 e.v. strafdossier - verontreinigende smurrie)**

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.2.§ 1, lid 1 DABM.

G.

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden (art. 66 Sw.),

Opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of met een vergunning, afvalstoffen, zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen, te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht,

meer bepaald in strijd met het artikel 12 § 1 van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materialenkringlopen en afvalstoffen, namelijk

1. bedrijfsafvalwater met gevaarlijke stoffen te hebben geloosd in de afwateringsgracht van de

te *op 16/02/2016 (PV* **stuk 360 e.v. strafdossier - silosap) en 12/03/2018 (PV **stuk 323 e.v. strafdossier - bedrijfsafvalwater)****

2. verontreinigd terreinwater met smurrie (deels afkomstig van de sleufsilos en de aldaar opgeslagen partijen maïsschroot & olijvenschroot, en deels afkomstig van een zwarte smurrie, zijnde materiaal afkomstig uit de vergister) verpompt te hebben naar een aanliggend perceel ten noordoosten van het bedrijf van de 2de beklagde, met verontreiniging via de afwateringsgrachten stroomafwaarts voor gevolg

te *op 09/03/2017 (PV* **stuk 349 e.v. strafdossier - verontreinigende smurrie)**

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.3 §1 eerste lid DABM.

de tweede

PAGE 01-00001917460-0022-0079-01-01-4

* * * *

1. Beroepen vonnis – procedure voor het hof

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI, besliste bij vonnis van 3 september 2019 op tegenspraak als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

Verklaart de strafvordering in de zaak op rechtstreekse dagvaarding onontvankelijk voor de telastleggingen 10 en 11.

Spreekt in de zaak op rechtstreekse dagvaarding vrij voor de telastleggingen 8 (voor de periode van 30 januari 2015 tot en met 6 juni 2018), en 9 (voor de periode van 18 november 2011 tot en met 31 oktober 2018).

Veroordeelt voor de hierboven in de zaak op rechtstreekse dagvaarding omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen 8 (voor de periode van 7 juni 2018 tot en met 24 oktober 2018) en 9 (voor de periode van 1 november 2011 tot en met 24 oktober 2018), en voor de hierboven in de zaak van het openbaar ministerie omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen A, B.1.a, B.1.b, B.2.a, C.1.a.1, C.1.a.2, C.1.b.1, C.1.b.2, C.1.b.3, C.1.c.1, C.1.d.1, C.1.e.1, C.1.f.1, C.1.f.2, C.1.g.1, C.1.g.2, C.1.g.3, C.1.h, C.1.i, D.1.a.1, D.2.a.1, D.2.b.1, D.2.c.1, D.2.d.1, D.2.d.2, D.3.a.1, D.3.b.1, D.3.b.2, E.1, E.2, E.3, E.4, E.5, E.6, E.7, F.1, F.2, G1 en G.2 samen tot een geldboete van 50.000 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 400.000 euro.

Veroordeelt haar tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt haar tot betaling van de bijdrage tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt haar tot betaling van een vaste vergoeding voor beheerskosten van 53,58 euro.

Spreekt in de zaak op rechtstreekse dagvaarding vrij voor de telastleggingen 8 (voor de periode van 30 januari

2015 tot en met 6 juni 2018), en 9 (voor de periode van 18 november 2011 tot en met 31 oktober 2018).

Veroordeelt voor de hierboven in
de zaak op rechtstreekse dagvaarding omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen 8 (voor de periode van 7 juni 2018 tot en met 24 oktober 2018) en 9 (voor de periode van 1 november 2011 tot en met 24 oktober 2018), en voor de hierboven in de zaak van het openbaar ministerie omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen A, B.1.a, B.1.b, B.2.a, C.1.a.1, C.1.a.2, C.1.b.1, C.1.b.2, C.1.b.3, C.1.c.1, C.1.d.1, C.1.e.1, C.1.f.1, C.1.f.2, C.1.g.1, C.1.g.2, C.1.g.3, C.1.h, C.1.i, D.1.a.1, D.2.a.1, D.2.b.1, D.2.c.1, D.2.d.1, D.2.d.2, D.3.a.1, D.3.b.1, D.3.b.2, E.1, E.2, E.3, E.4, E.5, E.6, E.7, F.1, F.2, G1 en G.2 en H samen tot een **gevangenisstraf van 4 maanden** en tot een **geldboete van 20.000 euro**, vermeerderd met 70 opdecimen tot 160.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor de opgelegde **gevangenisstraf**, voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt hem tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van een **vaste vergoeding** voor beheerskosten van 53,58 euro.

VEILIGHEIDSMATREGEL

Legt en het
verbod op om de hinderlijke inrichting aan de te **te exploiteren**, zolang zij niet over de wettelijk vereiste milieuvergunning beschikken en zolang zij niet de vereiste maatregelen hebben genomen om alle voorwaarden na te leven en milieuschade en hinder te voorkomen.

Veroordeelt en
tot het betalen aan het openbaar ministerie en aan elk der burgerlijke partijen van een **dwangsom van 5.000 euro per dag** dat dit verbod wordt overtreden.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel op het perceel gelegen te kadastraal gekend als door het verwijderen van de verharding en het stopzetten van het gebruik als parking,

en dit binnen een termijn van **3 maanden** vanaf de dag waarop dit vonnis definitief is,

en onder verbeurte van een **dwangsom** van **150 euro** per dag vertraaging in de nakoming van dit bevel lastens ten voordele van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het openbaar ministerie.

Zegt voor recht dat de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijnen, **ambtshalve in de uitvoering** ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.3.4 VCRO, op kosten van de veroordeelde.

Gerechtskosten

Veroordeelt en hoofdelijk tot betaling van de gerechtskosten voor het openbaar ministerie, begroot op 323,32 euro.

Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de thans in hun hoofde bewezen verklaarde misdrijven.

BURGERRECHTELIJK

Verklaart zich **onbevoegd** om kennis te nemen van de eis van de burgerlijke partijen voor zover geënt op de telastleggingen in de zaak op rechtstreekse dagvaarding 8 (voor de periode van 30 januari 2015 tot en met 6 juni 2018), en 9 (voor de periode van 18 november 2011 tot en met 31 oktober 2018), gelet op de vrijspraak van beklaagden, en 10 en 11 gelet op de onontvankelijkheid van de strafvordering.

Verklaart de eis van de burgerlijke partijen voor het overige toelaatbaar en deels gegrond.

Veroordeelt en hoofdelijk om te betalen aan elk der burgerlijke partijen het bedrag van **3.000 euro**, te vermeerderen met de vergoedende intrest vanaf 11 december 2012 tot heden, en de gerechtelijke intrest tegen de wettelijke intrestvoet op de hoofdsom, en de kosten, vanaf vandaag tot de dag van volledige betaling.

Veroordeelt en hoofdelijk tot de kosten en begroot de rechtsplegingsvergoeding op **12.000 euro** waarbij elke burgerlijke partij gerechtigd is op een gelijk deel daarvan.

Legt en het
verbod op om de hinderlijke inrichting aan de te te exploiteren, zolang zij niet over de wettelijk vereiste milieuvergunning beschikken en zolang zij niet de vereiste maatregelen hebben genomen om alle voorwaarden na te leven en milieuschade en hinder te voorkomen.

Veroordeelt en
tot het betalen aan elk der burgerlijke partijen van een **dwangsom van 5.000 euro per dag** dat dit verbod wordt overtreden.

Houdt ambtshalve de overige burgerrechtelijke belangen aan."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 1 oktober 2019 door de beklaagde tegen "alle nadelige beschikkingen op strafrechtelijk en burgerrechtelijk vlak van het vonnis";
- 1 oktober 2019 door de beklaagde tegen "alle nadelige beschikkingen op strafrechtelijk en burgerrechtelijk vlak van het vonnis";
- 2 oktober 2019 door de beklaagde tegen "alle nadelige beschikkingen op strafrechtelijk en burgerrechtelijk vlak van het vonnis";
- 8 oktober 2019 door het openbaar ministerie ten aanzien van beide beklaagden tegen "het vonnis".

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 1 oktober 2019 door de raadsman van de beklaagde
- 1 oktober 2019 door de raadsman van de lasthebber *ad hoc* van de beklaagde
- 2 oktober 2019 door de raadsman van de beklaagde
- 8 oktober 2019 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 6 februari 2020 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden op verzoek van de raadsman van de beklaagde van en na de partijen te hebben gehoord, bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 18 september 2020.

De partijen verklaarden uitdrukkelijk dat conclusies die niet binnen de vastgelegde conclusietermijnen werden neergelegd binnen het debat en het beraad mochten gehouden worden.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 18 september 2020 in het Nederlands:

PAGE 01-00001917460-0027-0079-01-01-4

- de beklaagde in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door
meester advocaat met kantoor te als raadsman van de lasthebber *ad*
hoc meester advocaat met kantoor te ;

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging.
bijgestaan door meester advocaat met kantoor te en meester
en meester beiden advocaat met kantoor te ;

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal;

- de burgerlijke partijen

in hun middelen bijgestaan door meester advocaat met
kantoor te

- de burgerlijke partijen,

en in hun middelen vertegenwoordigd door meester
advocaat met kantoor te

1.6 Op dinsdag 22 december 2020, toen het beraad in deze zaak nog niet beëindigd was, legden de beklaagden elk een verzoekschrift tot heropening van de debatten neer op de griffie van het hof. Zij verzoeken hierin de heropening van de debatten op grond van stukken die volgens hen sinds het sluiten van de debatten, hen zijn ter kennis gekomen.

Het betreft een rapport van de firma een rapport inzake emissiemetingen van de houtverbrandingsinstallatie en een advies van de

Anders dan de beklaagden in het vermelde verzoekschrift aanvoeren, zijn de aangevoerde stukken niet van overwegend belang voor de beoordeling van het hof, zoals ook volgt uit de overwegingen hierna. Deze stukken zijn geen nieuwe feiten en kunnen het hof niet tot een andere beslissing brengen dan hierna bepaald.

Dat op basis van bevindingen die mogelijk ook na de te last gelegde feiten gebeurden, van mening is dat een bepaalde geurhinder 'aanvaardbaar' is, kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen van het hof over de geurhinder in de hierna besproken telastleggingen.

Hetzelfde geldt voor het rapport inzake de emissiemetingen van de houtverbrandingsinstallatie. Bovendien beoordeelt het hof geen overschrijding van richtwaarden.

Ook het advies van de dat de installatie zou voldoen aan de gestelde normen, kan geen afbreuk doen aan wat het hof hierna vaststelt.

Het hof gaat aldus niet in op de vraag van de beklagden om de debatten te heropenen. Daardoor is het recht op een eerlijk proces geenszins geschonden. Het hof weert de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, waarover geen tegenspraak plaatsvond, uit het beraad.

2. Beroepen – grieven – saisine

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 3 september 2019 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklagde ingediende "*grievensformulier hoger beroep*", opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de procedure, de schuld, de straf, de burgerlijke rechtsvordering en de veroordeling tot de gerechtskosten, de rechtsplegingsvergoeding, de bijdragen en 'alle andere veroordelingen', evenals de opgelegde herstelmaatregelen met inbegrip van de modaliteiten ervan.

In het door de advocaat van de lasthebber *ad hoc* van de beklagde op 1 oktober 2019 ingediende "*grievensformulier hoger beroep*", opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de procedure, de schuld, de straf, de burgerlijke rechtsvordering en de veroordeling tot de gerechtskosten, de rechtsplegingsvergoeding, de bijdragen en 'alle andere veroordelingen'.

In het door de advocaat van de beklagde op 2 oktober 2019 ingediende "*grievensformulier hoger beroep*", opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, worden dezelfde grieven als deze in het hiervoor vermelde grievenformulier herhaald.

In het door het openbaar ministerie ten aanzien van beide beklagden ingediende "*grievensformulier hoger beroep*" wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk met betrekking tot de straf. Tevens duidde het openbaar ministerie als grief 'volgberoep' aan, wat meebrengt dat het openbaar ministerie zich, binnen de perken van de beroepen van de beklagden, de grieven van de beklagden eigen maakt.

De hiervoor vermelde grieven van de partijen zijn nauwkeurig bepaald.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagden van de lasthebber *ad hoc* van de _____ en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hoger beroep dat meester _____ en meester _____ als raadsman van de _____ instelden, is in beginsel niet-ontvankelijk gezien enkel de lasthebber *ad hoc* of diens raadsman bevoegd zijn voor de rechtspersoon hoger beroep in te stellen, doch dit heeft geen gevolgen voor de ontvankelijkheid van het hoger beroep van de lasthebber *ad hoc* namens de rechtspersoon, noch beperkt dit de saisine van het hof.

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

Gelet op de perken van de hoger beroepen en vervolgens de grieven, staan op grond van het vonnis van 3 september 2019 de volgende beslissingen definitief vast:

- de beslissing om de strafvordering in de zaak op rechtstreekse dagvaarding (van de burgerlijke partijen) onontvankelijk te verklaren voor de telastleggingen 10 en 11;
- de beslissing om respectief de beklagde _____ en de beklagde _____ vrij te spreken in de zaak op rechtstreekse dagvaarding (van de burgerlijke partijen) voor de telastleggingen 8 (voor de periode van 30 januari 2015 tot en met 6 juni 2018) en 9 (voor de periode van 18 november 2011 tot en met 31 oktober 2018).

Deze beslissingen zijn niet bestreden door een ontvankelijk beroep. Het incidenteel beroep van de burgerlijke partijen tegen deze beslissingen is bij gebrek aan een ontvankelijk hoofdberoep tegen deze beslissingen niet-ontvankelijk.

Dit geldt ook voor de omstandigheid dat de eerste rechter, volgens de burgerlijke partijen, wat betreft de telastlegging 9 geen uitspraak zou hebben gedaan over de "*niet-conforme uitvoering van de effluentenlagune*" (cf. 'tweede grief' in de conclusies van de burgerlijke partijen). Voor zover de eerste rechter geen uitspraak over dit deel van de telastlegging zou hebben gedaan, hebben de burgerlijke partijen hiertegen geen principaal hoger beroep ingesteld. Bij gebrek aan principaal hoger beroep van de beklaagden, die daarvoor overigens geen belang hebben en geen ontvankelijk hoger beroep hierover konden instellen, kunnen de burgerlijke partijen deze mogelijke afwezigheid van beslissing over dat aspect van de telastlegging niet op ontvankelijke wijze door middel van incidenteel beroep aanhangig maken. Het openbaar ministerie heeft evenmin op strafgebied tegen deze (afwezigheid van) beslissing hoger beroep ingesteld.

Ook tegen de door de burgerlijke partijen voorgehouden vergissing "*in het dispositief van het vonnis*", namelijk "*de vrijspraak voor de telastlegging 9 voor de periode van 18 november*

2011 tot en met 31 oktober 2018” werd door de burgerlijke partijen geen principaal hoger beroep ingesteld. Bij gebreke aan een principaal hoger beroep (op burgerlijk gebied) kunnen de burgerlijke partijen ook tegen deze beslissing geen ontvankelijk incidenteel beroep instellen. Terecht voeren de beklaagden aan dat “de kwestie of de betrokken lagune al of niet een stedenbouwkundige inbreuk uitmaakt (...) niet voor (het) (h)of hangende is”.

Ten onrechte voeren de beklaagden echter aan dat, gelet op de voorgehouden tegenstrijdigheid tussen de veroordeling (op de rechtstreekse dagvaarding door het openbaar ministerie) en de vrijspraak (op de rechtstreekse dagvaarding door de burgerlijke partijen) wat betreft “de aanleg van de parking”, de vrijspraak voor “de aanleg van die parking”, dit wil zeggen de feiten van de telastlegging H, in die periode definitief is.

De eerste rechter overwoog onder randnummer 15, vijfde alinea van het beroepen vonnis:

“Van de telastleggingen geformuleerd in de rechtstreekse dagvaarding van de burgerlijke partijen zijn enkel de kwalificaties onder nummers 8 (exploitatie zonder wettige milieuvergunning) en 9 (aanleg en gebruik van een parking zonder stedenbouwkundige vergunning) afdoende duidelijk en ontvankelijk.

Zij zijn bewezen voor wat de exploitatie zonder omgevingsvergunning betreft in de periode van 7 juni 2018 (datum arrest van de Raad van State) tot 24 oktober 2018 (datum dagvaarding), en voor wat betreft de aanleg en gebruik van de parking in de periode van 1 november 2011 (datum vaststellingen) tot 24 oktober 2018.”

In het dictum van het beroepen vonnis luidt zowel wat betreft de beklaagde als wat betreft de beklaagde een deel van de beslissing als volgt:

“spreekt (respectief de beklaagde en de beklaagde in de zaak op rechtstreekse dagvaarding vrij voor de telastleggingen 8 (voor de periode van 30 januari 2015 tot en met 6 juni 2018), en 9 (voor de periode van 18 november 2011 tot en met 31 oktober 2018)”.

Dit betekent dat wat betreft “de aanleg van de parking” de eerste rechter in het beroepen vonnis, enerzijds in de overwegingen, de beklaagden schuldig bevindt (voor de periode van 1 november 2011 tot 24 oktober 2018) en anderzijds in het dictum, hen vrijspreekt (voor de periode van 18 november 2011 tot 21 oktober 2018). Het hof, dat niet gevat is door de betrokken telastleggingen van de rechtstreekse dagvaarding van de burgerlijke partijen, heeft zich echter niet uit te spreken over de door de beklaagden aangevoerde tegenstrijdigheid en nietigheid.

Het hof heeft immers, zoals al vermeld, geen saisine voor de beslissing tot vrijspraak op de rechtstreekse dagvaarding door de burgerlijke partijen. Het hof heeft gezien het beroep en

de grieven van de beklaagde wel saisine voor de beslissing tot schuldigverklaring wat betreft de telastlegging H en moet de strafvordering voor deze feiten aldus beoordelen.

Gezien de beslissingen tot vrijspraak op strafgebied niet werden beroepen door het openbaar ministerie zijn de beslissingen tot vrijspraak voor de telastleggingen 8 en 9 van de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van de burgerlijke partijen voor de betrokken periodes definitief en heeft het hof daarover niet meer te oordelen. De burgerlijke partijen hebben op burgerlijk gebied de beslissing waarbij hun vorderingen aldus niet kunnen steunen op deze niet bewezen feiten, niet met een hoofdberoep bestreden, zodat het hof ook niet te beslissen heeft of deze feiten, die als misdrijf zijn omschreven, ook bewezen zijn.

3. Verjaring

De feiten van de hierna bewezen bevonden misdrijven werden door elke beklaagde gepleegd met eenzelfde misdadig opzet en vormen aldus een collectief misdrijf. De bewezen misdrijven zijn wanbedrijven die overeenkomstig artikel 21, eerste lid, 4°, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering verjaren door verloop van vijf jaar. Tussen de diverse feiten van het collectief misdrijf is geen periode van meer dan vijf jaar. De verjaring begint aldus pas te lopen vanaf het laatste bewezen feit. Dit situeert zich op 1 november 2018. Sindsdien is geen vijf jaar verstreken, zodat de strafvordering niet vervallen is door verjaring.

4. Prejudiciële vraagstelling Grondwettelijk Hof

De beklaagden voeren ten onrechte aan dat dit hof een herstellvorderende overheid zou zijn, die ambtshalve een (stedenbouwkundig) herstel zou kunnen opleggen. Evenmin moeten de beklaagden zich *tegenover* het hof verdedigen, als herstellvorderende overheid, zoals de beklaagden stellen.

De loutere omstandigheid dat het hof ambtshalve een herstel zou kunnen bevelen, noch de omstandigheid dat het openbaar ministerie het herstel kan vorderen, noodzaken het stellen van de door de beklaagden gesuggereerde prejudiciële vragen, die luiden:

“1) Schendt artikel 6.3.1,§1, eerste lid en het derde lid VCRO artikel 10 en 11 van de Grondwet in de mate dat artikel 6.3.1, §6 VCRO voorschrijft dat de gedinginleidende dagvaarding, houdende onder meer het gevorderd stedenbouwkundig herstel uitgaande van de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur en/of de Burgemeester, op straffe van onontvankelijkheid voorafgaand aan de sluiting van de debatten van de rechterlijke procedure dient te worden overgeschreven in de registers van de territoriaal bevoegde kantoren van Rechtszekerheid, terwijl deze vereiste vanontvankelijkheid van de herstellvordering niet geldt indien de gevorderde herstelmaatregel zou uitgaan van het Openbaar Minister dan wel ambtshalve wordt opgelegd door de geadieerde Rechter?

2) Schendt artikel 6.3.10, §1 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de mate dat deze bepaling enkel voorschrijft dat ten aanzien van de herstellvordering, uitgaande van de de Gewestelijke Stedenbouwkundige Inspecteur en/of de Burgemeester, op straffe van onontvankelijkheid voorafgaandelijk aan de inleiding ervan bij het Openbaar Ministerie, een positief advies dient voor te liggen van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering, terwijl zulks voor het Openbaar Ministerie niet geldt wanneer het zich genoopt voelt het volgens hem gepast stedenbouwkundig herstel te vorderen?

3) Schendt artikel 6.3.1, §1, eerste lid en het derde lid VCRO artikel 10 en 11 van de Grondwet, in samenlezing met artikel 6 EVRM, in de mate dat de beklagde, zonder enige mogelijkheid op tegenspraak, geconfronteerd wordt met een herstellvordering van het Openbaar Ministerie dan wel het door de geadieerde Rechter ambtshalve opgelegde stedenbouwkundig herstel bijwege van rekwisitoor dan wel tussengekomen veroordelende rechterlijke uitspraak, waarvan de beklagde in beide gevallen geenszins vooraf de inhoud en de motivering kon kennen?"

Het hof beveelt ambtshalve geen herstel. Verder vordert het openbaar ministerie geen herstel. De hierna besproken herstellvordering is (enkel) deze die door de stedenbouwkundig inspecteur bij het parket werd ingeleid.

De door de beklagden voorgehouden situaties van mogelijke ongelijkheid doen zich *in casu* dan ook niet voor. Het hof is bijgevolg er niet toe gehouden deze vragen te stellen, gezien het antwoord op deze prejudiciële vragen niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen (art. 26, § 2, laatste lid, Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof).

5. Beantwoording middelen en stukken

Om te voldoen aan de uit artikel 6.1 EVRM voortvloeiende motiveringsverplichting is het noodzakelijk maar volstaat het dat het hof met betrekking tot de beslissing op de stafvordering de voornaamste redenen vermeldt die het hof hebben overtuigd van de schuld van de beklagde(n).

Verder brengt de verplichting van artikel 149 Grondwet dat elk vonnis (*c.q.* arrest) met redenen moet omkleed zijn niet mee dat het hof in dit arrest moet antwoorden op elk argument dat tot staving van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel vormt.

Het hof moet antwoorden op middelen, doch niet op door de beklagden aangevoerde en overgelegde stukken. Meer bepaald heeft het feit dat de beklagden in hun conclusies stellen dat de in conclusies vermelde (en aangehaalde) stukken integraal deel uitmaken van hun conclusies en er een geheel mee vormen, niet tot gevolg dat de zo gevoegde stukken een afzonderlijk middel vormen waarop het hof te antwoorden heeft.

6. Feitenoverzicht

Bij de bespreking van de nog te beoordelen telastleggingen, zet het hof waar nodig de feiten uiteen. Voor de beknoptheid verwijst het hof verder naar het feitenoverzicht van het beroepen vonnis dat luidt als volgt:

“5. is een inrichting voor co-vergisting aan de te

De tweede beklagde is de zaakvoerder.

Het bedrijf is volgens het gewestplan (KB 24 februari 1977) gelegen in agrarisch gebied.

In de vergistingsinstallatie wordt dierlijke mest verwerkt, samen met energiegewassen en biologisch-organisch afval (BOA). Bij de vergisting komt er biogas vrij dat wordt verbrand. De warmte daarvan wordt deels aangewend voor de werking van de eigen installaties, en deels voor de productie van elektriciteit, die dan weer deels wordt gebruikt door het eigen bedrijf en deels aan het openbaar net wordt geleverd. Het restproduct van de vergisting wordt gedroogd en kan worden gebruikt als bodemverbeteraar.

In de inrichting wordt echter ook houtafval verbrand (opslag van houtafval, opslag van ongevaarlijk verontreinigd behandeld houtafval + tevens een installatie voor het shredderen/verhakselen van houtafval) en de warmte daarvan wordt eveneens deels aangewend voor de werking van de eigen installaties, en deels voor de productie van elektriciteit.

De deputatie van verleende een milieuvergunning voor de co-vergistingsinstallatie geldig van 12 juli 2007 tot 11 juli 2027 (o.a. opslag en verbranding van houtafval bestaande uit een houtkachel (5 MW) met bijhorende opslag van 700m³ onbehandeld en behandeld niet-verontreinigd hout. Als bijzondere vergunningsvoorwaarde met betrekking tot de exploitatie van de houtkachel werd het verbod opgelegd om in de houtkachel ander dan onbehandeld houtafval en niet-gevaarlijk behandeld houtafval te verbranden.

Op 20 november 2008 verleende de deputatie een vergunning voor de uitbreiding van de opslag van houtafval tot 2.700 m³.

Bij besluit van 1 april 2010 werd de verhoging van de verbrandingscapaciteit van de installatie tot een inrichting klasse 1 vergund (o.a. opslag en verbranding van houtafval bestaande uit een houtkachel (8,5 MW) met bijhorende opslag van 7.060 m³ onbehandeld en behandeld niet-verontreinigd hout.

Op 16 december 2010 wordt de vergunning opnieuw gewijzigd: de (verplaatste) opslag van houtafval werd verminderd tot 6.560 m³ en er werd een verhakselaar met een vermogen van 20 kW toegevoegd. De exploitant moet zelf instaan voor de voorbehandeling en het sorteren van een deel van het te verbranden afvalhout. De voorheen in een bijzondere vergunningsvoorwaarde opgelegde beperking inzake de herkomst van het afvalhout werd daarom gewijzigd: het niet-verhakseld behandeld niet-verontreinigd houtafval kan ook

afkomstig zijn van containerparken (bv of andere bestemmingen (aangezien de exploitant zijn eigen opschoning heeft die verder gaat dan de code van goede praktijk).

Op 31 mei 2012 verleende de deputatie een aktenaam 'vergunning voor enkele kleine veranderingen' waaronder een vermindering van de opslag van houtafval tot 6.200 m³.

Verscheidene buurtbewoners dienden klachten in over meerdere vormen van hinder veroorzaakt door de exploitatie. De afdeling Milieu-inspectie stelde na onderzoek onder meer vast dat het te verbranden houtafval behalve 'niet verontreinigd behandeld houtafval' ook 'verontreinigd behandeld houtafval' bevat, alsook nog andere afvalstoffen.

Op 5 december 2013 diende de exploitant een vergunningsaanvraag in voor de verandering van de inrichting, onder meer voor het 'verbranden van verontreinigd behandeld houtafval'.

Bij besluit van 31 juli 2014 verleende de deputatie de gevraagde vergunning voor een proeftermijn van 2 jaar. Als bijzondere voorwaarde, wat het niet-verhakseld houtafval betreft, moet het acceptatiebeleid zodanig zijn dat de aanlevering van vreemd materiaal (o.a. plastic, stenen, kunststof, gecreosoteerd houtafval zoals treinbilzen maximaal vermeden moet worden. Deze stoffen moeten (indien toch aanwezig) op een milieucorrecte manier opgeslagen en regelmatig afgevoerd worden. Daarnaast heeft de opschoningsinstallatie niet als doel opgeschoond houtafval te leveren aan derden, daar het doel van de installatie is houtafval op te schonen zodat het verbrand kan worden in de eigen houtafvalverbrandingsinstallatie.

Tegen deze beslissing werden door de exploitant en door buurtbewoners bestuurlijke beroepen ingesteld.

Op 30 januari 2015 werd door de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw de gevraagde verandering grotendeels vergund voor een termijn verstrijkend op 11 juli 2027. Er werd een vergunning verleend om in de bestaande houtverbrandingsinstallatie, die voorheen vergund was als een inrichting van de tweede klasse, verontreinigd behandeld houtafval te verbranden.

Op 7 juni 2018 vernietigde de Raad van State dit besluit omdat door de goedgekeurde uitbreiding de exploitatie niet langer kan worden aan(ge)zien als een para-agrarische activiteit en dus niet bestemmingsconform is.

In een enig middel werd de schending ingeroepen van artikel 11 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, de artikelen 21,§ 2, 2° en 29,2°, van VLAREM I, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, doordat 'de bestreden milieuvergunning een verdere uitbreiding en verandering van een klasse 1-inrichting toelaat, waaronder de aanvoer en verbranding van verontreinigd behandeld houtafval en zelfs vreemd materiaal, alsook een aanzienlijke verruiming van de inputstromen voor een vergistingsinstallatie dewelke geen enkel para-agrarische karakter vertonen', terwijl 'de exploitatie door deze uitbreiding niet langer kon worden aangemerkt als een para-agrarische activiteit in de zin van artikel 11 van het inrichtingsbesluit en dus niet langer bestemmingsconform is'.

(Een para-agrarisch bedrijf is een onderneming waarvan de activiteit onmiddellijk bij de landbouw aansluit en erop is afgestemd)

De Raad van State motiveerde dat een verbrandingsinstallatie voor behandeld houtafval op zich niet kan worden beschouwd als landbouw in de ruime zin of als para-agrarische bedrijvigheid, hetgeen nog minder het geval is voor de installatie van aangezien deze ontegensprekelijk een grootschalig karakter heeft.

Bij ministerieel besluit van 7 november 2018 werd opnieuw een milieuvergunning verleend. Daartegen werd door de eerste burgerlijke partij ook een annulatieverzoek ingediend bij de Raad van State.

6. De burgerlijke partijen zijn burens van het bedrijf van de beklagden. Zij legden de voorbije jaren meerdere klachten neer wegens water-, lucht- en lichtverontreiniging, geur- en lawaaihinder.

7. Hierna volgt een beknopt chronologisch overzicht van de positieve vaststellingen opgenomen in het strafdossier.

(OK17)

Op 8 december 2012 stelde de politie na klacht van een buur, vast dat er rook- en lichte geurhinder was. sprak namens een twintigtal burens die klaagden over constante luchtverontreiniging, verbranding van gevaarlijk houtafval, geluidshinder, geurhinder, verkeershinder door vele vrachtwagens, bouwvoertredingen, lichtpollutie 's nachts...

Op 28 december 2012 legde klacht neer wegens rook- en geurhinder. Toen de politie ter plaatse kwam kon ze geen hinder meer vaststellen.

Op 25 februari 2013 verklaarde de tweede beklagde dat 'de witte rook louter waterdamp betreft'.

Na klacht van en over geluidshinder stelde de politie op 23 december 2012 vast dat er een constant gezoem hoorbaar was dat kwam uit de richting van het bedrijf. De tweede beklagde was niet opgezet met het feit dat de politie hem contacteerde om bemiddelend op te treden. Volgens hem was het geluid afkomstig van de E40.

Op 28 december 2012 kwam de politie ter plaatse na een klacht over rookhinder. Er werd vastgesteld dat er nog rook hing maar er kon niet meer vastgesteld worden dat de rook afkomstig was van

Op 27 januari 2013 kwam de politie ter plaatse na een klacht over rookhinder. Er werd vastgesteld dat er een zurige geur hing. Verder was er een blauwe rook waarneembaar.

(OK6)

Naar aanleiding van klachten van omwonenden voerde een milieu-inspecteur een bedrijfscontrole uit op 11 december 2012 en stelde vast dat het groenscherm niet volledig was aangeplant.

Ook de groenvoedersilo was niet conform de milieuvergunning aangelegd en was ook niet afgedekt.

De vaststellingen werden gefotografeerd.

Eerder was het bedrijf naar aanleiding van klachten over geurhinder ook aangemaand te attesteren dat de luchtwasser voldoet aan de normen. Eind 2012 was dat nog steeds niet gebeurd. Op 3 december 2012 deelde de externe milieu-coördinator van [redacted] mee dat men bezig was met oplossingen zoeken en maatregelen nemen tegen de geur- en lawaaihinder.

Op 14 maart 2014 werd nogmaals door de milieu-inspectie een aanmaning gegeven aan het bedrijf.

(OK15)

Op 27 december 2012 stelde de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar een proces-verbaal op wegens het verharden en aanleggen van een parking en berm en het overwelden van een gracht zonder stedenbouwkundige vergunning.

Op de foto's is te zien dat met steenslag een parking voor auto's en vrachtwagens is aangelegd. Het perceel is eigendom van [redacted] een andere vennootschap van de tweede beklagde.

Hij werd op 18 februari 2013 verhoord. Hij verklaarde zelf de werken te hebben uitgevoerd. De regularisatievergunning die hij aanvraagde werd op 11 juni 2012 geweigerd.

Op aanraden van zijn advocaat weigerde hij zijn verklaring te ondertekenen.

Op 6 maart 2013 werd hij een eerste keer aangemaand door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur om alles te verwijderen. Daarop reageerden zijn advocaat en architect en werd voorgehouden dat de verharding er reeds lag van vóór 1962.

Dat werd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur weerlegd aan de hand van een foto van 2009. De beklagde werd opnieuw aangemaand tot herstel.

Op 20 februari 2014 vorderde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel in de oorspronkelijke toestand door het verwijderen van de verharding en het stopzetten van het gebruik als parking.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert eveneens een dwangsom van 150 euro per dag vertraging.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid gaf op 21 november 2013 een positief advies over deze herstellordering.

Op 12 oktober 2018 werd vastgesteld dat de parking nog steeds in gebruik is.

(OK4)

Naar aanleiding van klachten van omwonenden voerde een milieu-inspecteur een bedrijfscontrole uit op 15 januari 2013.

Op 29 maart 2012 reeds werd het bedrijf door de milieu-inspectie aangemaand een overzicht van de analyseresultaten van het te verbranden houtafval te bezorgen.

Daaruit bleek dat de meetwaarden voor lood en chloor en chloorverbindingen aanzienlijk werden overschreden.

Daaruit bleek dat wel behandeld houtafval verbrandde.

Het bedrijf beschikte enkel over een vergunning voor een houtafvalverbrandingsinstallatie met een houtkachel van 8.500kW en opslag van onbehandeld niet-verontreinigd houtafval.

De analyse van de monsters die de milieu-inspectie op 28 november 2012 nam bevestigde de overtreding.

Het bedrijf reageerde per brief van 3 december 2012 en besloot dat het 'de binnen gekomen meldingen ernstig neemt en kosten noch moeite bespaart om verbeteringswerken uit te voeren.'

Op 25 februari 2013 werd de tweede beklagde in opdracht van het openbaar ministerie verhoord. Hij legde een zeer korte verklaring af die hij weigerde te ondertekenen. Verder reageerde het bedrijf via de raadsman voornamelijk om uitstel te vragen om te voldoen aan de aanmaningen.

Op 18 februari 2014 stelde de milieu-inspectie vast dat er opslag en verwerking was van grote hoeveelheden behandeld verontreinigd houtafval vermengd met kunststoffen. De verbalisant nam foto's (OK4, stuk 106 e.v.).

Er werden ook stalen genomen. Uit de analyse bleek dat er overschrijdingen waren van de normen voor pentachloorfenol, arseen en arseenverbindingen, koper en koperverbindingen.

Er volgde opnieuw een aanmaning.

Op 20 maart 2014 werden opnieuw stalen genomen. Uit de analyse bleek dat er overschrijdingen waren van de normen voor benzo(a)pyreen, fluor en fluorverbindingen.

Op 10 december 2014 volgde opnieuw een aanmaning.

(OK10)

Naar aanleiding van een klacht wegens geluidshinder voerde een milieu-inspecteur geluidsmetingen uit op 20 februari 2013.

Bij de klager, op 250 tot 300 meter van het bedrijf, werden aanzienlijke overschrijdingen (tot 54,2dB(A) van de geluidsnorm (40 dB(A)) vastgesteld.

Tijdens de werking van de houtbreker was het geluid ervan waarneembaar bij de buur als een intens gekletter dat het omgevingsgeluid in de buurt volledig domineerde. Er werd eveneens een continue geluidsemmissie afkomstig van de uitlaten van de digestaatdrogers, gasmotoren en houtverbrandingsinstallatie waargenomen. Er was ook occasionele geluidsemmissie afkomstig van pompen, roerders en vacuümwagens.

De klachten werden gegrond bevonden.

Het bedrijf werd aangemaand om te saneren. Voor het uitwerken van een saneringsvoorstel werd uitstel gevraagd en gekregen.

Er werd echter vastgesteld dat de sanering niet volledig gebeurde en op 19 mei 2014 volgde een nieuwe aanmaning. De raadsman van het bedrijf zond op 6 juni 2014 een overzicht van de stand van zaken in verband met de geluids- en stofmaatregelen.

(OK8)

Bij een ambtshalve controle (naar aanleiding van verschillende klachten) stelde een milieu-inspecteur op 13 september 2014 vast dat er bij het inrijden van de een zeer duidelijke en hinderlijke gasgeur hing afkomstig uit de richting van het bedrijf.

De tweede beklagde zei dat het om een zwavelgeur ging als gevolg van de verwerking van Vinasse, een bijproduct van de suikerindustrie. De verwerkte lading bevatte te veel zwavel, waardoor het biogas uitzonderlijk te veel waterstofsulfide bevatte. Hij toonde de resultaten van zijn eigen meting. Hij verwachtte dat de hinder nog 24 u zou duren. Hij zou ook de meetresultaten doorsturen. Wat niet gebeurde.

Pas na de inspectie wordt door het bedrijf bij de milieu-inspectie een melding gedaan van het incident.

Op 19 september 2014 trok de raadsman in een e-mail aan de milieu-inspectie de ernst van de hinder in twijfel en wenste hij te vernemen of de vaststellingen gebeurden na klachten.

Op 23 september 2014 werden de beklagden aangemaand om gegevens over het incident te verstrekken en om mede te delen welke maatregelen genomen zullen worden om herhaling te voorkomen.

De beklagden reageerden via hun advocaten die het hadden over niet-tegensprekelijke vaststellingen en het moegetergd zijn door jarenlange pesterijen met alle morele en economische schade van dien.

De tweede beklagde werd op vraag van het openbaar ministerie op 30 oktober 2014 uitgenodigd voor verhoor.

Volgens de verbalisant reageerde hij 'gepikeerd'. Hij wenste geen verklaring af te leggen en overhandigde enkel het schrijven van 25 september 2014 van zijn advocaat aan de milieu-inspectie.

(OK14)

Naar aanleiding van een klacht van de burgerlijke partijen over de verontreiniging van een gracht gaan omgevingsinspecteurs op 16 februari 2016 ter plaatse. Ook de politie en de Vlaamse Milieumaatschappij kwamen ter plaatse.

Zij stelden vast dat een gracht ernstig verontreinigd was. Via een buis komende van het bedrijfsperceel werd verontreinigd terreinwater van de opslagplaats voor verontreinigd behandeld houtafval geloosd. Daarvoor was geen vergunning.

Er werd ook vastgesteld dat de ondergrondse opslagtanks voor silosap en terreinwater overvol zaten. De voorwaarden met betrekking tot de aanleg van groenvoedersilo's werden niet nageleefd en er werden volgens de verbalisanten totaal ontoereikende maatregelen genomen

om te voorkomen dat grote hoeveelheden regenwater worden verontreinigd met silosap. Zuiver regenwater werd organisch belast water dat vervolgens geloosd werd waardoor er verontreiniging van bodem en grondwater gebeurde. De verbalisanten namen foto's (OK14, stuk 370 e.v.).

Op 18 mei 2016 schreef de raadsman var. aan de milieu-inspectie dat het nodige werd gedaan om (na de aanmaning van 23 februari 2016) de afwateringsbuis te dichten.

(OK3)

Op 31 augustus 2016 voerden milieu-inspecteurs een bedrijfscontrole uit. Dit gebeurde in het kader van een inspectiecampagne bij vergistingsinstallaties.

In 2015 en 2016 werden door de milieu-inspectie verschillende aanmaningen aan het bedrijf gegeven.

De milieu-inspectie stelde vast dat de co-vergistingsinstallatie zowel in oppervlakte als capaciteit groter was dan vergund en deels op een niet vergunde locatie lag.

Er waren ook verschillende grote houders o.a. van afvalolie en dieselolie aanwezig waarvoor evenmin een vergunning was.

Er werd opnieuw een aanmaning aan het bedrijf gegeven. reageerde met een vraag tot uitstel.

(OK13)

Naar aanleiding van een melding door de Vlaamse Milieumaatschappij voerde de milieu-inspectie op 9 maart 2017 een bedrijfscontrole uit en stelde vast dat er vanuit het bedrijf inderdaad via een flexibele leiding over het talud dat rond het bedrijf ligt een zwartkleurige smurrie geloosd werd op een naastliggend perceel waardoor ook de afwateringsgrachten werden verontreinigd.

De smurrie werd vanuit het bedrijf weggepompt. Het ging om verontreinigd terreinwater dat ook afkomstig was van de sleufsilos waar maïsschroot, olijvenschroot en smurrie uit de vergister opgeslagen lagen. Die smurrie mocht daar niet liggen en had moeten afgevoerd worden naar een vergunde verwerkingsinstallatie (stuk 351).

Uit de analyse van de staalname blijkt het vooral te gaan om een organische verontreiniging met aanzienlijke concentraties nutriënten. Maar ook kleine concentraties zware metalen (arsen, cadmium, chroom, koper, lood, nikkel, zink, kobalt, seleen en vanadium) werden aangetroffen.

De verbalisanten namen foto's van de verontreiniging en hoe het pompen en lozen werd uitgevoerd.

De tweede beklaagde was aanwezig en hield voor aan de milieu-inspecteurs dat het om 'heikracht' ging.

(OK5)

Naar aanleiding van klachten van omwonenden voerde de milieu-inspectie in februari en maart 2018 verschillende bedrijfscontroles uit en stelde telkens vast dat 2 van de 4 peilputten niet

konden teruggevonden en dus ook niet bemonsterd worden. De tweede beklagde kon ze ook niet aanduiden.

Ook het groenscherm dat moest aangelegd worden voldeed niet.

Er volgde opnieuw een aanmaning.

De raadsman van de beklagden reageerde door de controles partijdig, subjectief, en het proces-verbaal voorbarig te noemen. De niet-conforme aanleg van het groenscherm werd betwist. De afwezigheid van de 2 peilputten niet maar de 'démarches' (van de milieu-inspectie) werden 'bijzonder onredelijk' genoemd.

(OK11)

Na herhaalde klachten en vaststellingen dat de grachten langs de en geregeld vervuild werden gebeurde op 12 maart 2018 een bedrijfscontrole door de omgevingsinspectie.

In de gracht langs de werd afvalwater geloosd dat afkomstig was van Uit de analyse van de staalname blijkt het vooral te gaan om een organische verontreiniging met aanzienlijke concentraties nutriënten. Maar ook zware metalen werden aangetroffen. Daarvoor was geen vergunning.

Het bedrijf werd aangemaand om de lozingen te stoppen.

De raadsman van betwistte dat het bedrijf verantwoordelijk was voor de verontreiniging en noemde de vaststellingen partijdig en subjectief. Hij had het over een heksenjacht en het bestoken met niet-gefundeerde klachten.

(OK9)

Naar aanleiding van klachten van omwonenden over geluidshinder voerde een omgevingsinspecteur een bedrijfscontrole uit op 1 september 2018 en stelde vast dat er inderdaad ter hoogte van de periodiek een piepend geluid wordt waargenomen als van een transportband. Bij telefonisch contact met de tweede beklagde deelt deze mede dat het probleem gekend is en dat er een oplossing voor gezocht wordt. Even later deelt hij ook mee dat de installatie tijdelijk wordt stilgelegd om de hinder te beperken gezien het probleem niet direct kan verholpen worden.

Op 21 september 2018 wordt medegedeeld dat de vijzel van de transportband van de drooginstallatie zal vervangen worden door een asloze schroef die geen piepend geluid meer zal veroorzaken.

Het bedrijf werd aangemaand om de transportband te saneren.

Op 25 september 2018 wordt om 20.40u echter vastgesteld dat de transportband nog in werking is en er nog steeds geluidshinder is.

Ook in de nacht van 27 september 2018 was het piepend en schrapend geluid waar te nemen op de hoek van de en de

Uit de geluidsmetingen van de omgevingsinspectie blijkt dat er om 22.39u op 200 meter van het bedrijf een overschrijding van de norm van 45 dB(a) met 3,2 dB(a) veroorzaakt wordt.

Op 19 oktober 2018 stelde de omgevingsinspectie na klachten van omwonenden vast dat er om 00.18u een hinderlijk geluid hoorbaar was. Na contact met het bedrijf werd om 01.14 u de transportband stilgelegd.

Tijdens de controle werden eveneens vlagen van hinderlijke geur van digestaat waargenomen.

(OK1)

Naar aanleiding van het arrest van de Raad van State van 7 juni 2018 voerden omgevingsinspecteurs op 26 september 2018 een bedrijfscontrole uit en stelden vast dat de co-vergistinginstallatie in werking was en dat er nog steeds opslag en verbranding van verontreinigd behandeld houtafval gebeurde, ondanks de vernietiging van de vergunning.

(OK7)

Op 20 en 21 september 2018 namen omgevingsinspecteurs een ernstig hinderlijke geur waar in de

Die geur was afkomstig van het bedrijf.

Op 25 september was er een klacht over geurhinder. De luchtwasser was in werking maar het sproeidebiet was te klein.

Op 27 september werd opnieuw hinderlijke geur waargenomen. Evenzo op 29 september. De geurhinder was kortstondig maar kon aan gelinkt worden en werd door de inspecteurs erkend gezien het regelmatig weerkerend karakter ervan.

Na een nieuwe klacht van een buur uit de stelde de omgevingsinspectie op 10 oktober 2018 een zeer hinderlijke geur van digestaat vast zowel op de openbare weg als bij de klager. Tijdens de bedrijfscontrole was de geur ook daar aanwezig en stond de wind in de richting van de

De luchtwasser was in werking maar met verminderde efficiëntie.

Op 11 oktober waren er weer klachten van verschillende bureaus uit de en werd opnieuw door de omgevingsinspectie een hinderlijke geur van digestaat waargenomen.

De tweede beklagde verklaarde aan de verbalisanten dat hij zich bewust was van het probleem dat vermoedelijk aan de abnormale werking van de luchtwasser te wijten was. Er zou een dringend onderhoud uitgevoerd worden.

(OK2)

Naar aanleiding van een klacht van één van de burgerlijke partijen dat het bedrijf op 1 november 2018 houtafval aan het shredderen is gaan omgevingsinspecteurs ter plaatse. Van buiten het bedrijf hoorden zij het breken van hout. Zij werden, na aandringen, met vertraging binnengelaten op het bedrijf en stelden vast dat er inderdaad houtafval verhaakseld werd ondanks de vernietigde vergunning en ondanks de feestdag.

Het dossier bevat verder ter info ook een proces-verbaal van de Mestbank van 3 mei 2013 () wegens onreglementaire bemesting door de tweede beklagde. De zaak werd bestuurlijk afgehandeld.

*Het dossier bevat ter info ook een proces-verbaal van 4 juli 2015
het afgraven in natuurgebied van de oever van de
aanlegplaats voor de boot van de tweede beklagde. Er werd een stakingsbevel opgelegd.*

wegens

en het aanleggen van

Het dossier bevat ter info ook kaften met klachten over intimidatie door de tweede beklagde die de klagers met zijn voertuig gevaarlijk zou benaderen, foto's zou nemen van de klagers en met zijn helikopter zeer laag over de eigendom van klagers zou vliegen en paarden aan het schrikken zou brengen. (OK18)"

7. Gebrek aan borgsom (art. 108 Tarief strafzaken)

De beklagden herhalen voor het hof het middel dat de *"procedure hier en nu (geen doorgang kan vinden) tot er (door de burgerlijke partijen) een borgsom is betaald"*, overeenkomstig artikel 108 Tarief Strafzaken.

De nalatigheid van de klager(s), c.q. burgerlijke partijen, om te voldoen aan de verplichting tot voorafgaande consignatie van de kosten, heeft geen invloed op de rechtspleging wanneer zij door de vordering van het openbaar ministerie is gedekt, wat aan de vervolging haar wettelijke basis verleent en wettigt dat de kosten ervan door de Schatkist worden voorgeschoten, zoals in deze zaak het geval is.

Volledigheidshalve stelt het hof vast dat er op strafgebied geen andere kosten zijn dan deze veroorzaakt door het onderzoek dat op vordering van het openbaar ministerie werd gevoerd.

Het middel is bijgevolg niet gegrond.

8. Niet-ontvankelijkheid strafvordering door gebrek aan belang van de burgerlijke partijen

De beklagden voeren aan dat de burgerlijke partijen geen belang hebben gezien zij geen eigen schade leden. Aldus is de strafvordering niet-ontvankelijk.

De omstandigheid dat de burgerlijke partijen geen rechtstreekse burens zijn van de exploitatie van de beklagden, brengt niet noodzakelijk mee dat zij geen enkel persoonlijk nadeel zouden kunnen hebben geleden of belet niet dat zij dit aanvoeren. Opdat de vordering van een burgerlijke partij ontvankelijk is, is het niet noodzakelijk dat die burgerlijke partij in de loop van het onderzoek klacht heeft ingesteld of aangifte deed over bepaalde hinder. Ook het gegeven dat bepaalde burgerlijke partijen zouden verhuisd zijn, heeft niet noodzakelijk tot gevolg dat zij hun belang bij een burgerlijke partijstelling verliezen. Ook de omstandigheid dat bepaalde burgerlijke partijen niet *"thuis"*, dit is in hun woning, of in de buurt van de exploitatie waren toen een bepaald soort hinder, zoals geur- of geluidshinder, zich zou hebben voorgedaan, heeft niet vanzelf tot gevolg dat die burgerlijke partijen geen belang meer zouden hebben bij hun burgerlijke rechtsvordering.

Dat de burgerlijke partijen zich schuldig zouden maken aan rechtsmisbruik, is niet aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

9. Schending van het recht van verdediging bij gebrek aan objectief en onpartijdig onderzoek

De beklaagden voeren aan dat de *“verbalisanten/handhavers”* zich op een *“ronduit partijdige en afhankelijke wijze gedragen hebben (en nog steeds gedragen) in dit dossier”*. Samen met de schending van de redelijke termijn, die de beklaagden in een afzonderlijk middel aanvoeren, zou volgens hen de schending van de rechten van verdediging hen *“elk”* recht op een eerlijk proces *“compleet”*, hebben ontnomen. Nog volgens de beklaagden geldt dit *“voor alle opgemaakte processen-verbaal”*. Dit werd volgens de beklaagden niet in evenwicht gebracht door de tussenkomst in de loop van het onderzoek van een onafhankelijke rechter, gezien er geen sprake was van een gerechtelijk onderzoek.

De beklaagden verbinden aan de schending van hun recht van verdediging bij de bespreking van dit concreet middel geen concreet gevolg. Wel vragen zij in hun conclusies, onder meer, om de strafvordering niet-ontvankelijk te verklaren.

De vaststellingen gebeurden door de toenmalige milieu-inspectie en inspecteurs van de huidige afdeling handhaving van het departement omgeving van de Vlaamse overheid, ook de omgevingsinspectie genoemd. De zintuiglijke vaststellingen van deze bevoegde opsporingsambtenaren hebben bijzondere bewijskracht en gelden tot bewijs van het tegendeel. Steeds werd een afschrift van het proces-verbaal aan de (vermoedelijke) overtreding gezonden, zodat werd voldaan aan de voorwaarde voor de bijzondere bewijswaarde. De beklaagden hebben als exploitanten van de als hinderlijk ingedeelde inrichting nooit het bewijs van het tegendeel van de gedane vaststellingen geleverd. De vaststellingen van de inspecteurs werden nooit van valsheid beticht.

Uit geen enkel gegeven van het dossier volgt dat de opsporingsambtenaren enige blijk van partijdigheid of gebrek aan onafhankelijkheid vertoonden. De exploitanten hebben steeds de kans gekregen om hun opmerkingen over vaststellingen te geven. Wanneer de betrokkenen aanwezig waren bij hun vaststellingen hebben de inspecteurs hen telkens gecontacteerd en geconfronteerd met de vaststellingen.

De milieu- en omgevingsinspectie hebben op een volstrekt normale en redelijke wijze hun toezichtsbevoegdheid uitgeoefend. Uit niets volgt dat er sprake was van een vooringenomen negatieve houding ten aanzien van de exploitanten. Wanneer de milieu- of omgevingsinspecteurs al diverse inbreuken vaststelden, dan mogen zij daar in de processen-verbaal melding van maken, gezien dit een relevant gegeven is. Hieruit op zich kan geen partijdigheid worden afgeleid.

Uit niets volgt dat er sprake was van een eenzijdig en partijdig onderzoek op een wijze die het recht van verdediging van de beklaagden onherstelbaar heeft geschonden. De beklaagden hebben over elk dossiergegeven tegenspraak kunnen voeren. Zij kregen hiervoor een redelijke tijd.

De strafvordering en het recht om de strafvordering uit te oefenen ontstaan door het plegen van het misdrijf of de misdrijven zelf, ongeacht de wijze waarop zij verder worden uitgeoefend en onafhankelijk van de wijze waarop de bewijsgaring verloopt. Er is dan ook geen grond van niet-ontvankelijkheid van de strafvordering.

Het middel is niet gegrond.

10. Schending van de redelijke termijn in strafzaken

De beklaagden voeren voor het hof aan dat de redelijke termijn in strafzaken in de zin van artikel 6.1 EVRM is overschreden. De beklaagden bepalen het aanvangspunt van de redelijke termijn op 23 augustus 2012, toen de beklagde werd verhoord over een geluidsprobleem als gevolg van een defect in de installatie van de exploitatie. Zij stellen vast dat zes en een half jaar is verstreken voordat tot dagvaarding werd overgegaan, wat volgens hen hoe dan ook als een buitensporige lange termijn moet worden beschouwd.

Als gevolg van deze lange termijn zou volgens de beklagde niet meer op een moment dat het nog "accuraat" (lees vermoedelijk: adequaat) was om hem te verhoren over de diverse feiten die hem werden te last gelegd, dat hij niet meer moest aannemen dat hij voor dergelijke "oude" feiten nog zou vervolgd worden, dat hij geen getuigen meer kan aanvoeren voor zover deze feiten zich voor het jaar 2017 situeren, dat hij geen onderzoekhandelingen meer kan vragen en dat hij zelf ook geen stukken meer kan opzoeken of voorleggen. Volgens de beklaagden zijn zij aldus in de onmogelijkheid om voor de feiten van voor 2017 nog concrete verweermiddelen te kunnen aanvoeren en is de strafvordering aldus niet-ontvankelijk.

Rekening houdend met onder meer het feit dat de beklagde sedert 23 augustus 2012 leeft onder de dreiging van strafvervolging, deze ook handelde voor de rechtspersoon beklagde in sindsdien meer dan acht jaar is verstreken, roepen de beklaagden terecht in dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (EVRM, B.S., 19 augustus 1955, *err. B.S.*, 19 juni 1961) en artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (IVBPR, of het zogenaamde BUPO-verdrag) is overschreden. Weliswaar werden de beklaagden bij de diverse controles door de bevoegde toezichthouders in kennis gesteld van de vastgestelde inbreuken en werd hen de kans geboden hieraan te verhelpen. Deze

vaststelling vermindert de gevolgen van de overschrijding, doch neemt op zich de vaststelling dat er een overschrijding van de redelijke termijn in strafzaken was niet weg.

De vermelde verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling. Inzonderheid bepaalt het verdrag niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou moeten zijn.

Artikel 21ter Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering bepaalt dat indien de duur van de strafvervolgung de redelijke termijn overschrijdt, de rechter veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel niet uit.

Het dossier bevat alle elementen die in het kader van een eerlijke procesvoering nodig zijn om tot de waarheidsvinding te komen. Het hof stelt vast dat door het tijdsverloop tussen de feiten en de behandeling voor de rechter, de bewijsvoering en het recht van verdediging van de beklaagden niet zijn aangetast.

Het loutere feit dat de beklaagde niet meer verhoord werd sinds 2014 heeft niet tot gevolg dat daardoor zijn rechten van verdediging of die van de rechtspersoon waarvoor hij handelde, onherstelbaar zijn geschonden en door of namens hen geen nuttige tegenspraak meer zou kunnen worden gevoerd over de vaststellingen van de politie en andere bevoegde opsporingsambtenaren.

Uit niets volgt dat de beklaagde door de vervolgende instantie in het gewettigd vertrouwen zou zijn geplaatst dat hij niet meer voor de feiten zou vervolgd worden. Evenmin zou uit zo'n veronderstelling de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering kunnen volgen.

Het verloop van de tijd belet de beklaagden ook niet om te vragen dat getuigen zouden gehoord worden, wat zij trouwens doen, onderzoekhandelingen te vragen of zelf stukken over te leggen, wat zij ook omstandig deden voor het hof.

De beklaagden maken niet enigszins aannemelijk dat het overschrijden van de redelijke termijn op onherstelbare wijze het voeren van een adequate verdediging heeft onmogelijk gemaakt. De beklaagden duiden op geen enkele wijze concreet aan welke getuigen door het verstrijken van de tijd niet meer gehoord kunnen worden, welke onderzoekhandelingen door het verstrijken van de tijd niet meer mogelijk zijn en welke stukken zij door het verstrijken van de tijd niet meer kunnen overleggen.

Er is geen reden om de strafvordering als gevolg van de overschrijding van de redelijke termijn niet-ontvankelijk te verklaren. In zover telastleggingen waarover het hof zich nog moet uitspreken bewezen zouden zijn en tot het opleggen van een straf zouden moeten

COVER 01-00001917460-0046-0079-01-02-1

leiden, zal het hof voor de overschrijding van de redelijke termijn een passend rechtsherstel bieden.

11. Horen getuigen à décharge

De beklaagden maken, bij de inleiding van dit middel, voorbehoud voor het feit dat in hun zaak een opsporingsonderzoek en geen gerechtelijk onderzoek werd gevoerd en de mogelijke ongelijkheid die hieruit zou voortvloeien met betrekking tot het recht aanvullend onderzoek te vragen en een rechtsmiddel uit te oefenen. De beklaagden preciseren op geen enkele wijze of zij een aanvullend onderzoek wensten en wat dit dan zou moeten inhouden. Evenmin preciseren zij welk rechtsmiddel zij wensten aan te wenden en tegen welke beslissing. De beklaagden verbinden evenmin een gevolg aan dit voorbehoud. Het hof kan geen voorbehoud verlenen, zoals zij vragen. Het niet verlenen van enig voorbehoud, schendt op geen enkele wijze de rechten van verdediging van de beklaagden. Bovendien staat het feit dat een opsporingsonderzoek en geen gerechtelijk onderzoek wordt gevoerd, de verdachten er niet aan in de weg om aan het openbaar ministerie te vragen bepaalde onderzoeksdaden te stellen.

Zij vragen verder dat drie getuigen à décharge op de rechtszitting zouden worden gehoord, namelijk _____ en _____ is de externe milieu-adviseur van de exploitatie. _____ en _____ zijn burens van de exploitatie, waarbij _____ ook werknemer is van de _____ meer bepaald de verantwoordelijke van de site.

Anders dan de beklaagden aanvoeren, bepaalt artikel 6.3.d EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de Mens, niet dat voor het horen van getuigen à décharge dezelfde criteria gelden als voor het horen van getuigen à charge. Volgens artikel 6.3.d EVRM, dat bijzondere toepassingsmodaliteiten bevat van het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces, heeft eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd ook het recht getuigen à décharge te ondervragen of te doen ondervragen. Deze artikelen kennen aan een beklaagde nochtans geen absoluut of onbeperkt recht toe om getuigen à décharge door de politie te doen ondervragen of op de rechtszitting als getuige te horen, waarbij het aan de beklaagde toekomt aan te tonen en te motiveren dat het horen van een getuige à décharge noodzakelijk is voor de waarheidsvinding en het aan de rechter staat om daarover te oordelen, waarbij deze erover dient te waken dat het recht van de beklaagde op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd niet in het gedrang wordt gebracht.

De rechter moet zijn beslissing over het al dan niet horen van de getuigen à décharge steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst en die onder meer betrekking kunnen hebben op de feitelijke of juridische onmogelijkheid om de getuigen te horen, de relatie die de getuige had of heeft met de bij het strafproces betrokken partijen, de betrouwbaarheid van de door de getuige af te leggen verklaring rekening houdend met die relatie, zijn

persoonlijkheid of het tijdsverloop sinds de feiten of het beschikbaar zijn van een geschreven verklaring van de persoon die de beklagde als getuige wenst te horen, waarin die een eerdere verklaring herroept of nuanceert, maar de rechter is niet ertoe gehouden bij de afwijzing van het verzoek tot het horen onder eed op de rechtszitting van getuigen *à décharge* de criteria betreffende het horen van getuigen *à charge* te betrekken (art. 6.1. en 6.3.d EVRM).

en waren respectief de milieuadviseur van de exploitatie en werknemer en verantwoordelijke van de betrokken site van de exploitatie. Deze omstandigheden verminderen op significante wijze de betrouwbaarheid van de door deze getuigen af te leggen verklaringen, zodat hen horen niet aangewezen is.

Bovendien staven de beklagden op geen enkele concrete wijze hun vraag tot het horen van deze getuigen en preciseren zij nergens het belang ervan in het kader van de waarheidsvinding.

De loutere omstandigheid dat de externe milieuadviseur van de exploitatie is, is erg vaag. Hierbij wordt niet gepreciseerd wat dan wel zijn precieze rol was, in welke mate hij de concrete feitelijke gedragingen van de telastleggingen heeft waargenomen en of hij kan aanduiden in welke zin deze mogelijk niet hebben plaatsgevonden zoals voorgehouden in die telastleggingen. Gelet op zijn functie als milieuadviseur bestaat bovendien de mogelijkheid dat hij zelf heeft deelgenomen aan de inbreuken of bepaalde inbreuken, zodat niet denkbeeldig is dat hij bij het afleggen van verklaringen ook zijn eigen verantwoordelijkheid wenst in te dekken. Dit geldt ook voor werknemer

De beklagden stellen dat zij als milieucoördinator (voorheen was er sprake van als milieuadviseur) als getuige willen horen over de vraag hoe de bedrijfsvoering wordt gevoerd op heden en in het verleden. Deze vraagstelling is vaag en wiist op verkrijgen van een algemene indruk over de bedrijfsvoering binnen de Dit heeft echter geen concrete relevantie voor de beoordeling van de telastleggingen. Het verleden is bovendien niet afgelijnd, laat staan op de concrete periodes van de telastleggingen. Het heden valt buiten de periodes van de telastleggingen en is nog minder relevant voor de beoordeling van de telastleggingen. Bovendien bevestigt dit dat nog steeds werkt voor de wat de twijfel over de betrouwbaarheid van zijn eventuele verklaring bevestigt, gezien zijn afhankelijke relatie tegenover de beklagden. Ook de vraag hoe het bedrijf op heden is georganiseerd om te beantwoorden aan de milieutechnische vereisten en normen is niet relevant voor de waarheidsvinding met betrekking tot de concrete telastleggingen. Een bepaalde vorm of graad van organisatie binnen een bedrijf sluit bovendien niet uit dat bepaalde inbreuken zich toch voordeden of zich nog zouden voordoen. Ook de vraag welke inspanningen door de bedrijfsleiding van de exploitatie zouden zijn geleverd om het bedrijf te laten voldoen aan de milieutechnische vereisten en normen, is onvoldoende concreet ten aanzien van de telastleggingen en bovendien sluit ook de omstandigheid dat bepaalde inspanningen geleverd werden niet uit dat bepaalde

inbreuken toch gepleegd werden. Ten onrechte houden de beklaagden voor dat de houding van de bedrijfsleiding relevant zou zijn voor de beoordeling van het opzet. Voor de te last gelegde misdrijven is immers enkel (algemeen) opzet vereist als moreel element van het misdrijf. Van opzet is sprake bij het wetens en wetens en willens handelen, dit is bewust en met kennis van zaken handelen en zonder dat rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk wordt gemaakt. Geenszins moet aangetoond worden dat de beklaagden de bedoeling hadden een misdrijf te plegen, zodat het aantonen wat de houding was van de bedrijfsleiding, niet relevant is voor de waarheidsvinding. De beklaagden voeren, behoudens de noodtoestand wat betreft de exploitatie zonder vergunning, geen rechtvaardiging, schuldonthefing of niet-toerekeningsvatbaarheid aan, zodat het verhoor van de door hen aangevoerde getuigen daar ook geen betrekking op kan hebben. Wat betreft een eventuele noodtoestand voeren de beklaagden ook niet aan dat de voorgestelde getuigen hierover verklaringen kunnen afleggen.

De uitlegging van het begrip opzet (conclusies p. 210) steunt op een verkeerde rechtsopvatting. Dat de beklaagde "*precies alles in het werk willen stellen (heeft) opdat er geen inbreuken op de regelgeving zouden vóórvallen*", is zonder relevantie voor het bestaan van (algemeen) opzet, noch sluit het dit opzet uit. Evenmin moet voor het bestaan van (algemeen) opzet worden aangetoond "*dat hij zou gewild hebben om dergelijke inbreuken te plegen*". Ook het feit dat volgens hem als er zich een probleem heeft voorgedaan, dit precies buiten elke wil en inspanning van hem om was, is zonder enige relevantie voor de schuld. Voor het bestaan van opzet bij de telastleggingen, moet er ook geen sprake zijn een systematiek, een strategie en een lange duur, of dat de inbreuken verder gingen ondanks de vaststellingen en aanmaningen. Anders dan de beklaagden aanvoeren, leidde de eerste rechter geen opzet af uit deze elementen en alleszins doet het hof dit niet, omdat dit niet vereist is. De vraag tot het horen van getuigen kadert in deze foutieve rechtsopvatting van het begrip opzet, zodat ook om deze reden het horen van de getuigen doel mist.

De stelling van de beklaagden dat als verantwoordelijke van de site het bedrijf zeer goed kent, is evenmin een voldoende precisering van de relevantie van zijn verklaring voor de waarheidsvinding. Zijn relatie als werknemer van de beklaagde vermindert bovendien in sterke mate zijn betrouwbaarheid als getuige, zoals al bij herhaling vermeld.

Ook de overweging van de beklaagden dat "*de dichtste buur (...) toch zeker ook de hinder moet ervaren hebben, en zelfs meer dan de andere – veel verdere – burenen*", is onvoldoende precies om het horen van deze persoon als getuige noodzakelijk te maken.

Wat betreft vermelden de beklaagden enkel dat hij, klaarblijkelijk samen met waarbij niet verduidelijkt werd of zij (levens)partners zijn, "*de dichtste buur in de is*" wat evenmin een voldoende concretisering is van de relevantie voor de waarheidsvinding van zijn getuigenis.

Overigens weerlegt een verklaring van een buur dat hij geen hinder heeft ondervonden, niet noodzakelijk het bestaan van dergelijke hinder voor andere-omwonenden, die (zoals hierna besproken) overigens niet enkel steunt op de subjectieve waarnemingen van de burens als klagers en burgerlijke partijen, maar ook op de zintuiglijke waarnemingen van bevoegde opsporingsambtenaren, waarvan sommige vaststellingen bijzondere bewijswaarde hebben. Aldus is het horen van de voorgestelde getuigen ook niet zinvol voor de waarheidsvinding.

Door het niet horen van de door de beklaagden voorgestelde getuigen is het recht van de beklaagden op een eerlijk proces in zijn geheel, niet geschonden. Deze beslissing van het hof betreft uit haar aard een beslissing door onpartijdige, zetelende magistraten die immers de zetel van het hof uitmaken, zodat de noodzakelijke waarborgen voor de beoordeling van de volledigheid van het onderzoek door een onpartijdig en onafhankelijk rechter zijn gerespecteerd.

Ten onrechte brengen de beklaagden het feit dat de beklagde

sinds 2014 niet meer werd gehoord, overigens door zijn eigen toedoen, in verband met de noodzaak tot het horen van de vermelde getuigen. Nergens concretiseren zij overigens het voorgehouden verband. De eerste rechter overwoog terecht dat de beklagde herhaaldelijk de kans heeft gekregen om verhoord te worden, waarbij hij te kennen gaf niet verhoord te willen worden en dat hij bovendien vaak tijdens vaststellingen door de milieu-inspecteurs aanwezig was, door de milieu-inspecteurs werd gecontacteerd en zijn standpunt te kennen gaf.

Ten onrechte koppelen de beklaagden het horen van deze getuigen aan de overschrijding van de redelijke termijn, op basis waarvan volgens hen het horen van deze getuigen “(zeker) niet kan geweigerd worden”. De beklaagden concretiseren geenszins op welke wijze het horen van deze getuigen noodzakelijk is om de, overigens niet aangetoonde, gevolgen van de overschrijding van de redelijke termijn op de bewijslevering te herstellen.

Het hof oordeelt dat het evenmin noodzakelijk is om een deskundige aan te stellen om na te gaan of het bedrijf actueel voldoet aan de milieunormen en geluids- en geurmetingen uit te voeren. De controle hiervan behoort tot de hiertoe bevoegde inspectiediensten. Het nagaan van de actuele toestand is bovendien niet noodzakelijk voor de beoordeling van de telastleggingen die tot de saisine van het hof behoren.

Het middel is niet gegrond.

12. Verhoor van de beklagde

De beklagde voert aan dat hij nog niet verhoord is “omtrent de diverse feiten” en dat dit verhoor noodzakelijk is als een middel van verdediging, waarbij de beklagde zelf “kan aanvoeren of bepaalde feiten zich al of niet hebben voorgedaan, en zo ja, waarom dat het geval is geweest”. Volgens de beklagde is hem die mogelijkheid ontzegd en heeft hij nooit zijn visie kunnen geven over “allerlei feiten”,

dit volgens hem *“in schril contrast tot de burgerlijke partijen, die wel steeds gehoord zijn als zij dat wensten”*. Dit leidt volgens de beklaagde *“tot een scheefgetrokken dossier in (zijn) nadeel”* en volgens hem *“zelfs tot een schending van de wapengelijkheid”*. Volgens de beklaagde kan dit zelfs *“objectief (worden) vastgesteld, door het aantal verhoren van (de beklaagde) te leggen naast het aantal verhoren van de burgerlijke partijen”*. De beklaagde stelt dat een onderzoek een verhoor over de feiten van de vervolgte persoon impliceert en dat *“als deze zich niet kan verdedigen”* de strafvordering als onontvankelijk *“dient”* te worden *“afgewezen”*, waarmee de beklaagde meteen lijkt aan te geven dat het feit dat hij niet of niet meer sinds 2014 werd verhoord, meebrengt dat hij zich niet kan verdedigen.

Er is geen algemene of formele verplichting tot verhoor door de politie of andere opsporingsambtenaren van een verdachte of een persoon die beklaagde wordt, laat staan dat dit een algemeen rechtsbeginsel is.

De beklaagde is in de loop van het opsporingsonderzoek overigens wel diverse malen verhoord of uitgenodigd voor een verhoor, zoals volgt uit de dossiergegevens.

De beklaagde had voor de eerste rechter en voor het hof de mogelijkheid tegenspraak te voeren over alle dossiergegevens en alle telastleggingen.

De beklaagde ontving van de diverse processen-verbaal van de vroegere milieu-inspectie, thans omgevingsinspectie, door middel van een aangetekende brief afschriften (louter ter illustratie, bv. aanvankelijk PV van 4 oktober 2018, OK1). Niets belette de beklaagde aan deze opsporingsambtenaren of aan het openbaar ministerie zijn standpunt te laten kennen over de vaststellingen in deze processen-verbaal en ook zijn standpunt aan de tegenspraak te onderwerpen. De raadsman van de beklaagde heeft dit overigens ook regelmatig gedaan, naar aanleiding van hem bezorgde processen-verbaal.

Voor het hof werd de aanwezige beklaagde op de rechtszitting van 18 september 2020 ondervraagd overeenkomstig artikel 195, tweede lid, Wetboek van Strafvordering. Hoewel hij er niet uitdrukkelijk om vroeg, heeft hij het laatste woord gekregen.

Dat de beklaagde in de loop van het opsporingsonderzoek sinds 2014 niet meer werd verhoord, heeft zijn recht op een eerlijk proces in het geheel helemaal niet geschonden, laat staan onherstelbaar.

Het middel is niet gegrond.

13. Telastlegging A van de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van het openbaar ministerie en telastlegging 8 (voor de periode van 7 juni 2018 tot en met 24 oktober 2018) van de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van de burgerlijke partijen

Telastlegging A

De telastlegging A slaat op de verandering van een ingedeelde inrichting of activiteit van de eerste of de tweede klasse zonder omgevingsvergunning.

Deze telastlegging vat aan op 7 juni 2018 en loopt tot 24 oktober 2018 (namelijk de datum van het bevel tot dagvaarding).

Bij arrest nr. _____ van 7 juni 2018 van de Raad van State werd het besluit van 30 januari 2015 van de (toenmalige) Vlaamse minister van omgeving, natuur en landbouw vernietigd. Dit besluit verklaarde de bestuurlijke beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie _____ van 31 juli 2014, houdende het verlenen aan de beklagden van een vergunning op proef voor het veranderen van een co-gegistingsinstallatie, gelegen aan de _____ gedeeltelijk gegrond.

Met die beslissing werd vergunning verleend om in de bestaande houtverbrandingsinstallatie, die voorheen vergund was als een inrichting van de tweede klasse, verontreinigd behandeld houtafval te verbranden. De Raad van State overwoog dat deze activiteit in de indeling van de hinderlijke inrichtingen (bijlage 1 van het toenmalige Vlarem I) ingedeeld was in de hoogste klasse. De indelingen van de inrichtingen gebeurt naargelang de graad waarin zij geacht worden belastend te zijn voor de mens en het leefmilieu, zodat volgens de Raad van State bijgevolg kan aangenomen worden dat de bestreden vergunning meebracht dat de omwonenden het risico lopen aan grotere hinder te worden blootgesteld. De vergunning bij besluit van 30 januari 2015 sloeg dus op een klasseverhoging van de houtverbrandingsinstallatie, namelijk gericht op de verbranding van verontreinigd behandeld houtafval.

De Raad van State stelde vast dat uit diverse gegevens van het aanvraagdossier blijkt dat meer dan 20 % van de door de verbranding van afvalstoffen opgewekte energie niet "*in functie*" staat van de co-gegistingsinstallatie. Volgens de Raad van State was er sprake van een planologische onverenigbaarheid van de inrichting met de ligging in agrarisch gebied. De Raad van State stelt dat bij de stedenbouwkundige toetsing van een milieuvergunningaanvraag in principe dient uitgegaan te worden van de volledige inrichting die in de regel bestaat uit onlosmakelijke onderdelen.

De Raad van State heeft in het arrest van 7 juni 2018 niet bepaald dat de gevolgen van de vernietigde beslissing tijdelijk gehandhaafd werden en dat de tijdelijke voortzetting van de exploitatie van de betrokken inrichting kon gebeuren in afwachting van een definitieve beslissing die de toelating tot exploitatie inhoudt. Bovendien heeft de begripsomschrijving

van artikel 2, eerste lid, 4° van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning van 'definitieve beslissing' (en niet: vergunning, zoals de beklagde schrijft) betrekking op *"een beslissing waartegen geen georganiseerd administratief beroep meer kan worden ingesteld en die, wat betreft het recht tot voortzetting van de exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit als vermeld in artikel 70, § 1, tweede lid, en artikel 390, § 6, niet voor een eerste maal geheel of gedeeltelijk vernietigd is door de Raad van Vergunningsbetwistingen en voor zover de beslissingen in eerste en tweede administratieve aanleg de verdere uitbating toelieten"*. Dit is niet toepasselijk op de door de Raad van State in deze zaak vernietigde beslissing. Er is aldus geen sprake van een zogenaamde "herleving" of beperkte toepassing van de zogenaamde Lazarus-doctrine.

Hieruit volgt dat de (omgevings)vergunning alleszins voor het gedeelte dat betrekking had op de in de telastlegging A voorziene feitelijke gedraging, namelijk opslag en verbranding van verontreinigd behandeld houtafval, werd vernietigd en de exploitatie van dat deel van de inrichting in de periode van de telastlegging A zonder vergunning gebeurde. Dit brengt ook mee dat de beklagden in de periode dat er geen vergunning was, de exploitatie van de inrichting voor dat deel ook hadden moeten stop zetten, wat zij nalieten. Dat nadien opnieuw een vergunning zou zijn verleend, doet hieraan geen afbreuk.

Anders dan de beklagden voorhouden werd door een bevoegde opsporingsambtenaar bij een controle naar aanleiding van het vernietigingsarrest van 7 juni 2018 vastgesteld dat de opslag en verbranding van verontreinigd behandeld houtafval wel in exploitatie was (onder meer aanvankelijk PV van 4 oktober 2018, vaststelling door de omgevingsinspectie op 26 september 2018).

De beklagden maken voor deze onvergunde exploitatie het bestaan van een noodtoestand als rechtvaardiging niet enigszins aannemelijk. Door louter voor te houden dat zij moesten kiezen tussen *"het (strikt naleven) van het Omgevingsvergunningsdecreet"* en *"de boeken neerleggen"* en *"failliet gaan"*, maken de beklagden dit risico niet aannemelijk. Bovendien was de beslissing van de Raad van State helemaal niet zo *"onvoorspelbaar"* als de beklagden voorhouden. Tevens kunnen economische motieven niet zonder meer deel zijn van de afweging in de keuze tussen het naleven en het overtreden van de wet. Ook de vergunningsverlenende overheden en de administratieve rechters hebben deze argumenten al in hun beoordeling betrokken. Verder moesten de beklagden niet de gehele exploitatie stil leggen, doch enkel het deel waarvoor geen vergunning meer bestond. Tenslotte kozen zij er zelf wetens en willens voor om de exploitatie al in gang te zetten op een ogenblik dat hiervoor nog geen definitieve vergunning bestond.

De feiten van de telastlegging 8 (voor de periode van 7 juni 2018 tot en met 24 oktober 2018) van de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van de burgerlijke partijen, vereenzelvigen zich met de feiten van de telastlegging A van de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van het openbaar ministerie in de overlappende periode, zodat deze telastlegging 8 ook bewezen is in hoofde van de beide beklagden.

14. Telastlegging B tot en met G van de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van het openbaar ministerie

Telastlegging B

De telastlegging B slaat op exploiteren zonder omgevingsvergunning van een ingedeelde inrichting of activiteit.

Telastlegging B1a heeft betrekking op het *shredderen* en verhakselen van hout op 1 november 2018.

Op 1 november 2018 stelden bevoegde opsporingsambtenaren van het departement omgeving van de Vlaamse overheid vast dat ze meermaals het breken van hout hoorden en dat er duidelijk activiteit hoorbaar was van een wiellader en het *shredderen* van houtafval. Zij stelden naderhand ter plaatse vast dat er duidelijk recente activiteit was aan de verhakselaar (stuk 25, OK2). Deze zintuiglijke vaststellingen hebben bijzondere bewijswaarde.

De activiteit vond aldus plaats buiten een weekdag of een zaterdag en gebeurde dus buiten de vergunning of onvergund (stuk 26, OK2).

De telastlegging B1a is bewezen en is de beide beklaagden toerekenbaar.

Telastlegging B1b heeft betrekking op het meermaals verbranden van houtafval in het jaar 2012 en minstens op 28 november 2012, 20 maart 2013, 18 februari 2014 en 20 maart 2014.

Toezichthouders van de, toenmalige, milieu-inspectie stelden op 28 november 2012 en 15 januari 2013 vast dat in de inrichting van de beklaagden in strijd met de verleende vergunning behandeld houtafval werd verbrand(stuk 58, OK4).

In 2012 werd tijdens inspecties al meermaals vastgesteld dat in de inrichting van de beklaagden er zich tussen het onbehandeld en behandeld niet verontreinigd houtafval ook verontreinigd houtafval bevond, waarvoor de inrichting geen vergunning had. De exploitanten ontvingen hiervoor van de milieu-inspectie een aanmaning (stuk 68, OK4).

Op 18 februari 2014 stelde een bevoegde toezichthouder van de milieu-inspectie visueel vast dat achteraan het terrein van de inrichting van de beklaagden er behandeld verontreinigd houtafval lag dat verontreinigd was met ander afval, waaronder kunststoffen afval. Dit mengsel van hout en andere afvalstoffen werd door de exploitant verkleind en opgeschoond om te verbranden. De foto's geven een duidelijk beeld van de aangetroffen afvalstoffen. Uit de analyseresultaten van het geanalyseerde houtafval, dat werd bemonsterd uit het houtafval uit de houtbunker ter hoogte van de verbrandingsketel,

waarvan de toezichthouder op 3 maart 2014 kennis nam, bleek dat diverse richtwaarden (onder meer pentachloorfenol en lood) werden overschreden (stukken 104 e.v., OK4).

Ook op 20 maart 2014 werden dergelijke monsters genomen en bleken er uit de analyseresultaten overschrijdingen van richtwaarden, waaruit volgt dat behandeld houtafval werd verbrand en dit zonder vergunning (stuk 122 e.v., OK4).

Een jaar eerder, op 20 maart 2013, was er ook al een vaststelling in die zin.

Dat de beklaagden *“geen enkele wil/intentie (hadden) om (niet-gevaarlijk) verontreinigd houtafval te aanvaarden en/of te gaan verwerken”* is zonder relevantie. Er werd vastgesteld dat onvergund verontreinigd houtafval werd verbrand: de intenties van de beklaagden spelen hierbij geen rol.

Ook het feit dat de beklaagden *“gigantisch zwaar (hebben) geïnvesteerd in het opzuiveringsproces van het houtafval”* en dat de houtverbrandingsinstallatie was uitgerust met een stofcycloon en een mouwenfilter met kalk en actieve koolinjectie waarbij zou voldaan zijn aan de strengere emissiegrenswaarden voor behandeld verontreinigd houtafval, is zonder relevantie wanneer wordt vastgesteld dat toch verontreinigd houtafval werd verbrand zonder dat hiervoor vergunning was.

Voor de vaststelling dat de voorziene telastlegging is bewezen, moet niet zijn aangetoond dat bepaalde luchtemissiewaarden zijn overschreden. Er moet immers geen enkele overschrijding van welke waarde dan ook zijn aangetoond. De enkele vaststelling, zoals de inspecteurs deden, dat zich tussen het te verbranden en verbrand houtafval verontreinigd houtafval bevond volstaat. Anders dan de beklaagden aanvoeren kan de bevoegde inspectiedienst wel degelijk zintuiglijk vaststellen dat verontreinigd houtafval voor de verbranding werd aangewend. Dit geldt zowel voor de vaststellingen in 2012 als deze in 2018.

Dat de beklaagden voor de analyse van 28 november 2012 met een tegenanalyse zouden hebben aangetoond dat voldaan werd aan de richtwaarden van behandeld niet-verontreinigd houtafval, weerlegt de vaststellingen door de milieu-inspectie niet.

Niet relevant is de aanvoering van de beklaagden over meetonzekerheid, gezien de metingen op zich niet het bewijs vormen van de telastlegging, doch wel de vaststellingen door de milieu-inspectie. De bij de vaststellingen gevoegde foto's spreken boekdelen.

Ook niet ter zake doend is de aanvoering van de beklaagden dat er sprake zou zijn van een *“gebrek aan eenduidig beleid van overheidswege”*. Geenzins is er daardoor sprake van een situatie van overmacht, zoals de beklaagden aanvoeren. Alleen al de visuele vaststellingen van de inspecteurs, weerleggen dat de beklaagden *“(binnen hun mogelijkheden) alle nodige handelingen (hebben) gesteld ten einde te voorkomen dat er behandeld houtafval zou*

verbrand worden". De vaststellingen tonen intengedeel aan dat er binnen de die handelde door toedoen van onvoldoende aandacht was voor precies de naleving van deze vergunningsvoorwaarde en dat het hout vooraf onvoldoende werd gesorteerd en geselecteerd waardoor regelmatig verontreinigd houtafval in de te verbranden massa belandde.

De telastlegging B1b is bewezen en is de beklagden toerekenbaar (zie ook bespreking hierna).

Telastlegging B2 heeft betrekking op het onvergund lozen van bedrijfsafvalwater in de afwateringsgracht.

Een bevoegde toezichthouder van de afdeling handhaving van het departement omgeving van de Vlaamse overheid stelde op 16 februari 2016 (stuk 359 e.v., OK14) en op 12 maart 2018 (stuk 320 e.v., OK11) visueel vast bedrijfsafvalwater van de inrichting van de beklagden werd geloosd in de afwateringsgracht langs de Het bewijs van het tegendeel van deze vaststellingen werd door de beklagden niet geleverd.

De toezichthouder stelde ook vast dat de lozing bewust gebeurde, zijnde het verontreinigde terreinwater afkomstig van de zone voor de opslag van niet gevaarlijk verontreinigd behandeld houtafval, verliep via een lozingssysteem dat enkel kan gebruikt worden voor de opslag van groenvoeders in afgedekte silo's.

De telastlegging B2 is bewezen.

Telastlegging C

De telastlegging C slaat op de, als exploitant van een ingedeelde hinderlijke inrichting, niet-naleving van de algemene, sectorale of bijzondere voorwaarden.

Artikel 5.4.9, § 1, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid bepaalt dat de exploitant van een ingedeelde inrichting of activiteit verplicht is de algemene, sectorale en bijzondere milieuvorwaarden na te leven.

Artikel 5.4.9, § 2, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid bepaalt dat ongeacht de verleende omgevingsvergunning, de exploitant in geval van incidenten die de mens of het milieu aanzienlijk beïnvloeden, onmiddellijk de nodige maatregelen treft om de gevolgen ervan voor de mens en het milieu te beperken en indien mogelijk incidenten en ongevallen te voorkomen.

Deze telastlegging heeft betrekking op de niet-naleving van de milieuzorgplicht.

Het opleggen van een algemene zorgvuldigheidsplicht, zoals tot 23 februari 2017 vervat was in artikel 22 Milieuvergunningsdecreet, draagt bij tot de verwezenlijking van het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu, dat door artikel 23 Grondwet wordt gewaarborgd.

Dit neemt niet weg dat, indien de niet-naleving van die verplichting strafrechtelijk wordt gestraft, ze moet voldoen aan de eisen van het wettigheidsbeginsel in strafzaken. Het Grondwettelijk Hof heeft in antwoord op een prejudiciële vraag hierover al uitdrukkelijk gesteld dat artikel 22 Milieuvergunningsdecreet geen afbreuk doet aan het wettigheidsbeginsel in strafzaken (Grondwettelijk Hof nr. 36/2008, 4 maart 2008, overwegingen B.2.1, B.3 tot en met B.11.2).

Artikel 4.1.2.1, § 1 en artikel 4.1.3.2 Vlarem I concretiseren deze algemene zorgvuldigheidsplicht in algemene milieuvorwaarden, geldend voor elke inrichting. Deze verplichtingen gelden ongeacht de verleende (milieu)vergunning en zijn een specificatie van het algemeen voorzorgs- en beheersbeginsel inzake milieu.

Niet elke schade of hinder kan de strafrechtelijke aansprakelijkheid van de overtreders in het gedrang brengen. Een algemene zorgvuldigheidsplicht is opgelegd bij de uitbating met het oog op, wat de omgeving betreft, het vermijden van abnormale hinder, dit is hinder die niet valt binnen de grenzen van wat een redelijk mens in dezelfde omstandigheden dient te aanvaarden als normale hinder ten gevolge van de ligging ten opzichte van de inrichting die aan de oorsprong van die hinder ligt.

In de context van het vergunningensysteem, met niet ingedeelde inrichtingen en als hinderlijk beschouwde inrichtingen ingedeeld in klassen naar gelang de graad waarin zij geacht worden belastend te zijn voor de mens en het leefmilieu, door de decreetgever tot stand gebracht, moet immers worden aanvaard dat het hierbij niet kan gaan om elke hinder, hoe gering eventueel ook. Tussen eigendommen in een bepaalde omgeving bestaat een soort evenwicht waarbij elke eigenaar of gebruiker van een eigendom een zekere hinder moet dulden die nu eenmaal eigen is aan het samenleven in een geïndustrialiseerde samenleving.

Zoals al gesteld, is de opgelegde zorgvuldigheidsplicht niet beperkt tot het strikt naleven van de wettelijke en administratieve voorschriften, doch is zij algemeen en omvat aldus elke maatregel van voorzichtigheid of voorzorg.

Degenen tot wie de bepaling is gericht, moeten maatregelen nemen zoals het een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon die zich in dezelfde omstandigheden bevindt, betaamt. Of de betrokkenen aan de algemene zorgvuldigheidsplicht zijn te kort geschoten, hangt af van hun persoonlijke omstandigheden en moet *in concreto* worden beoordeeld, in voorkomend geval met behulp van adviezen van deskundigen, en rekening houdend met de best beschikbare technieken.

Bij de vaststelling dat niet de best beschikbare technieken werden toegepast en dat niet de nodige maatregelen werden genomen om hinder onder meer door geur (of geluid) moet de rechter niet aangeven wat de best beschikbare techniek dan wel was en welke nodige maatregelen dan wel hadden kunnen genomen worden. Het volstaat dat de rechter vaststelt

dat bij de exploitatie niet de best beschikbare technieken werden toegepast ter bescherming van mens en milieu en dat niet de nodige maatregelen werden genomen om de buurt niet te hinderen door, onder meer, abnormale hinder van geur en geluid.

De beoordeling van de nodige maatregelen gebeurt niet, zoals de beklagden voorhouden, aan de hand van de criteria voor een inspannings- of resultaatsverbintenis.

De niet-naleving van de milieuzorgplicht is niet afhankelijk van (rechtsgeldige) metingen, zoals wat betreft het geluid. De vaststelling dat de milieuzorgplicht niet is nageleefd kan steunen op alle mogelijke vaststellingen, zoals vaststellingen van bevoegde opsporingsambtenaren. Wat betreft de hinder door geluid moet dus niet aangetoond zijn dat de geluidsnormen overschreden zijn. Het criterium is de (ab)normaliteit van een bepaalde hinder.

Telastlegging C1a heeft betrekking op het niet onderzoeken van de mogelijke behandelingsmethodes tegen geluidshinder volgens de best beschikbare technieken (BBT) en het niet nemen van de bronbeperkende maatregelen tegen deze geluidshinder volgens de best beschikbare technieken.

Een toezichthouder van de, toenmalige, milieu-inspectie voerde op 20 februari 2013 in het kader van een klacht over geluidshinder een inspectie uit in het biomassa-energiebedrijf van de beklagden. Hij voerde een technische controle uit door middel van een meetopstelling in de nabijheid van de woning van de klager. Er werd vastgesteld dat het toepasselijke criterium 40dB(A) voor overdag ruimschoots werd overschreden door geluiden van de werken van de houtbreker en houtzeefinstallatie. Het bedrijfsgeluid werd onder meer omschreven als "*intens gekletter*" dat volkomen het omgevingsgeluid in de buurt domineerde en, volgens de toezichthouder, de aanleiding vormde voor het indienen van een gegronde klacht. De toezichthouder besloot in het proces-verbaal dat de kwaliteit van het leefmilieu en het genot van de woning ernstig in het gedrang werden gebracht of aangetast door het bedrijfsgeluid van de inrichting (stuk 233, OK10). Uit het antwoord van 4 juli 2013 op de aanmaning van 25 februari 2013 volgt dat deze geluidshinder door de exploitatie tot dan nog niet aan de bron werd beperkt en er aldus geen toepassing werd gemaakt van de best beschikbare technieken om deze geluidshinder te vermijden of te beperken.

Telastlegging C1b heeft betrekking op geluidshinder als gevolg van een hinderlijk piepend of schrapend geluid afkomstig van de werking van de transportband van de drooginstallatie en het gegeven dat ook dit geluid niet aan de bron werd beperkt volgens de best beschikbare technieken.

Bevoegde toezichthouders van het departement omgeving van de Vlaamse overheid stelden op 1 september 2018, 21 september 2018, 25 september 2018, 27 september 2018 en 19 oktober 2018 zintuiglijk een hinderlijk piepend geluid vast, dat werd geassocieerd als afkomstig van een transportband (OK9). De beklagde

deelde de toezichthouder mee dat het probleem gekend is en er een oplossing voor werd gezocht (stuk 222, OK9). De installatie zou tijdelijk worden stilgelegd om de hinder te beperken gezien het probleem niet direct verholpen kon worden. De toezichthouders stelden dat het geluid duidelijk als hinderlijk werd omschreven.

Ook wat betreft deze vaststellingen geldt dat de beklagden niet de best beschikbare technieken hanteerden om het geluid aan de bron te voorkomen of beperken.

De omstandigheid dat gedurende een exploitatieperiode van dertien jaar, diverse klachten en inspectiebezoeken “*slechts*” twee processen-verbaal betrekking hebben op vastgestelde geluidshinder, is zonder relevantie voor de beoordeling van de te last gelegde misdrijven.

Voor de vaststelling dat niet de nodige maatregelen werden genomen, is niet vereist dat een geluidsmeting gebeurde. De toezichthouders stelden zintuiglijk een duidelijk hinderlijk geluid vast dat afkomstig was van de exploitatie van de beklagden; dit betrof abnormale hinder. De telastlegging betreft immers niet de overschrijding van (geluids)normen, doch de naleving van de milieuzorgplicht. De zintuiglijke vaststellingen van de bevoegde toezichthouders gelden als bewijs tot het tegendeel.

De omstandigheid dat de beklagden oplossingen zochten om het probleem met de vijzel van de transportband op te lossen, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de inbreuk.

De vaststellingen van de door de beklagden aangestelde geluidsdeskundige weerleggen geenszins de inbreuken. Bovendien heeft de eigen geluidsdeskundige het over de overschrijding van de normen, wat in deze telastlegging niet aan de orde is.

Er moet ook geenszins sprake zijn van een (algemene) “*geluids(hinder)problematiek*” opdat de telastleggingen bewezen zijn. Een of enkele vaststellingen van abnormale hinder kunnen voldoende zijn om het misdrijf op te leveren.

Het is het hof en niet de controlerende overheid dat vaststelt of de hinder abnormaal was. Dat in een brief van de toezichthouder is vermeld dat een bepaalde eenmalige waarneming als ‘matig hinderlijk’ werd omschreven en dat dit geen uitspraak inhoudt of deze hinder aanvaardbaar is, doet daaraan geen afbreuk. Op grond van de dossiergegevens stelt het hof vast dat er wel degelijk sprake was van abnormale geluidshinder.

De voormelde vaststellingen leveren ook het bewijs van de telastleggingen C1f1 en C1f2.

Telastlegging C1b slaat op het nemen van de nodige maatregelen om de buurt niet te hinderen door geur, rook, stof, geluid, trillingen, niet-ioniserende stralingen, licht en dergelijke meer.

Voor de vaststelling dat aan deze verplichting niet is voldaan moet de overschrijding van bepaalde reglementaire normen niet worden vastgesteld als uit de vaststellingen voldoende blijkt dat er sprake was van een abnormale hinder.

De telastleggingen C1b1 en C1b2 slaan op de hiervoor besproken vaststellingen inzake de geluidshinder. Naast de omstandigheid dat niet de nodige maatregelen werden genomen om de best beschikbare technieken aan te wenden om de geluidshinder bij de bron te voorkomen of beperken, volgt uit deze vaststellingen dat niet de nodige maatregelen werden genomen om de geluidshinder op zich te voorkomen of te beperken.

De telastlegging C1b3 slaat op abnormale geurhinder die werd veroorzaakt door de slechte werking van de luchtwasser. De vaststellingen van bevoegde toezichthouders van het departement omgeving wijzen duidelijk op het abnormaal hinderlijk karakter van de waargenomen geur. De toezichthouders stelden in het proces-verbaal dat de geur door de klagende bewoners als hinderlijk werd waargenomen, wat aannemelijk leek voor de toezichthouders gezien het regelmatig weerkerend karakter van de hinderlijke geur. De toezichthouders hadden op 11 oktober 2018 een gesprek met “de zaakvoerder”, namelijk de beklagde die stelde zich bewust te zijn van het probleem en te vermoeden dat de origine van de geuremissies bij “de *abnormale werking van de luchtwasser*” was te situeren en dat alles zo snel mogelijk in het werk zou worden gesteld om te verhelpen aan de hinder, die duidelijk abnormaal was.

Dat de burgerlijke partijen een in conclusie “*uitgewerkt verweer*” van de beklagden “*(integraal) onbeantwoord lieten*”, brengt natuurlijk niet mee dat zij erkennen dat de luchtwasser volledig conform is. Bovendien heeft het voor de beoordeling van de telastlegging voor het hof geen enkel belang wat de burgerlijke partijen al dan niet zouden erkennen.

De telastlegging C1c1 slaat op de verplichting van de exploitant om onmiddellijk de nodige maatregelen te treffen om de hinderlijke toestand te verhelpen, meer bepaald wat betreft de geluidshinder. De exploitant wordt concreet verweten de mondeling meegedeelde maatregel dat de transportband van de drooginstallatie vroeger zou worden opgestart om de geluidshinder tijdens de avond- en nachtperiode te vermijden, onvoldoende te hebben toegepast. Uit de hiervoor al vermelde vaststellingen volgt dat dit inderdaad zo was, wat een tekortkoming aan de milieuzorgplicht vormt.

De telastlegging C1d1 is voor het hof bewezen gelet op de duidelijke vaststellingen van de bevoegde opsporingsambtenaren, die vaststelden dat het verontreinigd terreinwater niet correct werd opgeslagen en een afvalsmurrie op onwettige wijze werd afgevoerd en aldus een lozing in de afwateringsgrachten tot gevolg kende (OK13). Er werd vastgesteld dat er sprake was van een bewust oppompen van de afvalsmurrie door middel van een pomp (stuk 350, OK13). De toezichthouders stelden concreet vast dat de exploitant bij werken te weinig voorzorgsmaatregelen heeft genomen waardoor de organische belaste stroom op het

betreffende perceel is terechtgekomen. Er was sprake van een concrete verontreiniging door de afvalstroom. De door de toezichthouder gevoegde foto's illustreren dit duidelijk.

De telastlegging C1e1 betreft het niet melden van een voorval waarbij een verwerkte lading 'vinasse' te veel zwavel bevatte en het niet melden van de geplande maatregelen. Een toezichthouder van de, toenmalige, milieu-inspectie stelde tijdens een ambtshalve controle op 13 september 2014 vast dat bij het inrijden van de een zeer indringende geur kon waargenomen worden. Zij stelde vast dat de geur zeer duidelijk aanwezig was en hinderlijk was. De beklagde vertelde haar dat de geur geen gasgeur was maar een zwavelgeur als gevolg van de verwerking van 'vinasse'. De verwerkte lading bevatte teveel zwavel, waardoor het biogas van de installatie uitzonderlijk veel waterstofsulfide bevatte. Volgens de beklagde werd dit probleem de vrijdagavond ervoor vastgesteld en werden onmiddellijk de nodige maatregelen getroffen. De hinder zou nog een 24-tal uur duren. Hij zou de meetresultaten doorzenden, wat hij echter naderhand niet deed. De toezichthouder stelde vast dat geen melding is gedaan zoals voorzien in het, toenmalige, artikel 4.1.12.2, § 2 Vlare II.

Artikel 4.1.12.2, § 2 Vlare II, luidt op datum van dit arrest: *"De exploitant doet in het geval van een inrichting die onder het toepassingsgebied valt van de richtlijn 2010/75/EU van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 inzake industriële emissies, onmiddellijk, en in het ander geval, zo spoedig mogelijk, en met gebruikmaking van de meest passende middelen, melding van het voorval en van de genomen en geplande maatregelen bij de afdeling, bevoegd voor milieuhandhaving."* Dit blijft een verplichting tot kennisgeving, zoals die ook gold op het ogenblik van de feiten. De niet-naleving ervan is nog steeds strafbaar gesteld door artike 16.6.1, § 1, eerste al., Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid.

Deze telastlegging is bewezen en is de beide beklagden toerekenbaar.

De telastlegging C1g1 slaat op het niet opvolgen van het werkplan wat betreft de afwatering. Op 16 februari 2016 stelde een bevoegd toezichthouder vast dat het werkplan op dit punt niet werd nageleefd (stuk 363, OK14). De telastlegging is bewezen en is elk van de beklagden toerekenbaar.

De telastlegging C1g2 heeft betrekking op het feit dat het door de toezichthoudende overheid goedgekeurde werkplan niet werd geactualiseerd en zo ter goedkeuring werd voorgelegd. De bevoegde toezichthouder maande op 22 januari 2016 het bedrijf aan om de milieuvergunning in overeenstemming te brengen met de reële situatie van de exploitatie. Naderhand stelde deze vast dat het goedgekeurde werkplan (goedgekeurd op 16 maart 2015) dringend moest worden aangepast, rekening houdend met de gedane vaststellingen (stuk 37, OK3). De hiervoor verzonden aangetekende brief werd door de exploitant niet afgehaald, zodat de toezichthouder de brief nogmaals met de gewone post verzond. Op 1 september 2016 werd nog steeds geen geactualiseerd werkplan voorgelegd. De telastlegging is bewezen en is de beide beklagden toerekenbaar.

De telastleggingen C1g3 en C1h betreffen respectief het niet opvolgen van het werkplan, wat betreft de tijden waarin houtafval werd gebroken en het uitvoeren van rustversturende werkzaamheden op werkdagen voor 7 uur en na 19 uur, terwijl dit niet in de vergunning was voorzien. Dit betreft de feiten hiervoor besproken onder de telastlegging B1. Deze telastleggingen zijn eveneens bewezen en de beklagden elk toerekenbaar.

Wat betreft de feiten van de telastlegging C1i stelden bevoegde toezichthouders op de gestelde data vast dat de peilputten of waarnemingsbuizen niet meer aanwezig of functioneel waren (stukken 139 e.v., OK5). Deze telastleggingen zijn bewezen en elk van de beklagden toerekenbaar. Dat de milieu-inspectie er van op de hoogte was dat een nieuw peilputtenplan in opmaak was maar toch proces-verbaal opstelde, doet geen afbreuk aan het bewijs van de telastlegging, evenmin als het feit dat dit volgens de beklagden *“weinig ernstig en kennelijk onredelijk”* was.

Telastlegging D

De telastlegging D slaat op de niet-naleving van de algemene, sectorale of bijzondere milieuvoorwaarden bij de exploitatie van de ingedeelde inrichting of activiteit.

De niet-naleving volgt duidelijk uit de diverse vaststellingen van de bevoegde opsporingsambtenaren, zoals ook aangeduid in de diverse onderdelen van deze telastlegging (zie de vermelde stukken). De telastlegging D is in al zijn onderdelen dan ook bewezen en toerekenbaar aan elk van de beklagden.

Wat betreft de telastlegging D1 verwijst het hof naar de bespreking hiervoor van telastlegging C1d1.

Wat betreft telastlegging D2a1 werd vastgesteld dat het groenscherm niet volledig werd aangeplant en de aanplant die wel werd voorzien onvoldoende dicht was. De toezichthouder stelde tijdens een inspectie op 11 december 2012 vast dat het groenscherm niet volledig werd aangeplant, zodat niet voldaan werd aan de bijzondere milieuvoorwaarde 28 van de milieuvergunning van 12 juli 2007 en de bijzondere milieuvoorwaarde 32 van de milieuvergunning van 20 november 2008, waarbij werd bepaald dat in het eerst volgende plantseizoen in overleg met en volgens de richtlijnen van het gemeentebestuur een winterhard en landschappelijk geïntegreerde groenaanleg moest gerealiseerd worden, met een voldoende dichte aanplant van structuur, bestaande uit streekeigen hoogstammige bomen, struiken en heesters (stuk 161, OK6). Uit niets volgt dat de beklagden als exploitanten dit groenscherm *“eenvoudigweg nog niet eerder (konden) uitvoeren”*. Dat deze bijzondere milieuvoorwaarde pas op 23 augustus 2017 definitief zou zijn geworden, raakt kant noch wal.

Wat betreft telastlegging D2b1 werd vastgesteld dat het vereiste attest niet voorhanden was.

Wat betreft de feiten van de telastlegging D2c1 verwijst het hof naar de vaststellingen hiervoor besproken onder de telastlegging C2d1.

Telastlegging E

Wat betreft de diverse feiten van de telastlegging E verwijst het hof naar de bespreking van deze feiten hiervoor in het kader van de niet-naleving van de milieuzorgplicht inzake geluidshinder, geurhinder en de lozingen. Deze telastlegging is bewezen in al zijn onderdelen en elk van de beklagden toerekenbaar.

Telastlegging F

De hiervoor besproken lozingen van bedrijfsafvalwater en verontreinigd terreinwater met smurrie, vormden eveneens een inbreuk op verboden gesteld door de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.

Artikel 2 Wet oppervlaktewateren bepaalde tot 1 januari 2019: *“Het is verboden voorwerpen of stoffen in de bij artikel 1 bedoelde wateren of in de openbare riolen te werpen of te deponeren, verontreinigde of verontreinigende vloeistoffen erin uit te lozen of er gassen in te brengen, behalve de lozing van afvalwater waarvoor vergunning is verleend overeenkomstig de bepalingen van deze wet alsook behalve voor het lozen van huishoudelijk afvalwater in de openbare riolen, voor zover dit afvalwater afkomstig is van woongelegenheden en de lozing in de openbare riool geschiedt overeenkomstig het in § 1 van artikel 3 bedoelde reglement.*

Het is eveneens verboden vaste stoffen of vloeistoffen te deponeren op een plaats vanwaar ze door een natuurlijk verschijnsel in die wateren of in de openbare riolen kunnen terechtkomen.”

Artikel 2 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging werd met ingang van 1 januari 2019 opgeheven bij artikel 6 van het decreet van 30 november 2018 tot bekrachtiging van de coördinatie van de waterregelgeving in het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid en tot opheffing van de gecoördineerde regelgeving.

Dezelfde bescherming van de oppervlaktewateren is voorzien door verboden voorzien door artikel 3.2.1.1° van het Gecoördineerd decreet van 15 juni 2018 betreffende het integraal waterbeleid dat op 1 januari 2019 in werking trad. Overeenkomstig artikel 5.1.1 Decreet Integraal Waterbeleid gebeurt het toezicht op en de handhaving van milieu-inbreuken en milieumisdrijven, en het opleggen van veiligheidsmaatregelen volgens de regels bepaald in titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid. De in deze telastlegging geviseerde feitelijke gedragingen zijn aldus nog steeds strafbaar gesteld door het Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid.

Ten onrechte voeren de beklaagden aan dat er wat betreft het lozen van bedrijfsafvalwater in een afwateringsgracht, sprake was van een situatie van overmacht gelet op de zeer overvloedige regenval in de bewuste periode. Dit doet geen afbreuk aan de hiervoor vermelde vaststelling dat er sprake was van een bewuste lozing, gelet op de beschreven werkwijze met een (niet-adequate) afwateringsbuis. Voor deze installatie was er helemaal geen sprake van een vergunning. Dat de beklaagden zich na de vaststelling "*constructief (hebben) opgesteld*" en de afwateringsbuis hebben gedicht, doet aan deze vaststelling geen afbreuk, evenmin dat naderhand een bijkomende betonnen afloopboord werd aangelegd, of een bijkomende opslagtank werd voorzien, noch dat de vergunning voor bronbemalingen werden aangevraagd of de aanleg van een infiltratiebekken werd beoogd.

Ook wat betreft de vastgestelde lozing van 28 maart 2017 voeren de beklaagden ten onrechte aan dat er sprake zou zijn van overmacht "*omwille van de massale regenval*", gezien de hiervoor beschreven werkwijze. De loutere omstandigheid dat de terreinen er door de regenval drassig bij liggen, vormt geen overmacht. Anders dan de beklaagden aanvoeren was er voor dergelijke lozing geen vergunning.

De telastlegging F is bewezen.

Telastlegging G

De telastlegging G viseert het lozen van bedrijfsafvalwater in de afwateringsgracht en het verpompen van verontreinigd terreinwater met smurrie met verontreiniging via de afwateringsgrachten tot gevolg.

Deze gedragingen vielen op het moment van de feiten onder het verbod van artikel 2 van de Wet Oppervlaktewateren en vallen sinds 1 januari 2019 onder het Decreet Algemeen Waterbeleid (BS 18 december 2018, DIWB of Waterwetboek) en het Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid. Inbreuk op dit verbod is krachtens artikel 5.1.1 Waterwetboek strafbaar gesteld door artikel 16.6.2, § 1, eerste lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid, zoals de inbreuk op artikel 2 Wet Oppervlaktewateren ook op het moment van de feiten strafbaar was gesteld.

Artikel 3.2.1 Waterwetboek bepaalt onder meer dat het verboden is in de wateren van het openbaar hydrografisch netwerk verontreinigde of verontreinigende vloeistoffen te lozen. Bedrijfsafvalwater valt niet onder de in deze bepaling vermelde uitzonderingen. Een afwateringsgracht zoals bedoeld in het dossier, valt maakt deel uit van het openbaar hydrografisch netwerk.

De telastleggingen G1 en G2 zijn echter onvoldoende bewezen, zodat het hof de beklaagden ervoor ontslaat van rechtsvervolging. Deze feiten hebben geen afzonderlijke kosten meegebracht.

Telastlegging H van de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van het openbaar ministerie en telastlegging 9 (voor de periode van 1 november 2019 tot en met 24 oktober 2018) van de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van de burgerlijke partijen

De telastlegging H slaat op het zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning aanleggen van een verharding, het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, waarbij de verharding werd ingericht als parkeerterrein en dit in de periode van 1 november 2011 tot 24 oktober 2018.

Krachtens de artikelen 4.2.1, 5°), b en 6.2.1, 1°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening is strafbaar het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens.

Met gewoonlijk gebruik beoogt de decreetgever geen vergunningsplicht voor het toevallig parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens, maar vereist hij een gebruik van de grond met een zekere regelmaat over een zekere periode vooraleer een stedenbouwkundige vergunning noodzakelijk is. Het misdrijf bestaat van zodra door meerdere handelingen van gebruik zonder dat daartoe de nodige vergunning was verkregen, het gewoonlijk gebruik ontstaat. Dit misdrijf is geen aflopend (oprichtings)misdrijf, waarbij de strafbaarheid volgt uit een eenmalige gedraging, maar een gewoontemisdrijf.

De toelichting van de telastlegging H die luidt: *“namelijk door het aanleggen van een parkeerterrein, waarbij de verharding werd ingericht en gebruikt als parkeerterrein”*, verduidelijkt enkel dat de telastlegging slaat op het gewoonlijk gebruiken van het terrein voor het parkeren van voertuigen en betreft geen oprichtingsmisdrijf, noch brengt dit mee dat de telastlegging zou moeten worden opgesplitst worden in een gewoontemisdrijf en een oprichtingsmisdrijf.

Uit de vaststellingen volgt dat er sprake was van een gewoonlijk gebruik van het verharde terrein in de te last gelegde periode. Het gewoonlijk gebruik blijft bestaan zolang de grond verder wordt gebruikt voor het parkeren van voertuigen en wagens. Het terrein werd in de periode van de telastlegging gebruikt als parkeerterrein, wat impliceert dat de voertuigen en wagens met een zekere regelmaat daar werden geparkeerd, in het kader van de bedrijfsvoering. Van instandhouding was nog geen sprake, gezien dit slaat op een loutere onthouding om door enige handeling aan het bestaan van de gecreëerde toestand van onrechtmatig gebruik van de grond een einde te maken. Dit brengt ook mee dat de verjaring van de strafvordering pas een aanvang nam op 24 oktober 2018, zodat deze hoe dan ook niet is bereikt op de datum van dit arrest, nog afgezien van de vastgestelde eenheid van opzet.

Dat het perceel eigendom is van een niet in deze zaak betrokken rechtspersoon, doet geen afbreuk aan het bewezen zijn van de telastlegging voor de beklagde

die de grond daartoe gebruikte, deed en liet gebruiken, wat daden van deelneming in de zin van artikel 66 Strafwetboek zijn.

Ook de omstandigheid dat in de overwegingen van een beslissing van 18 oktober 2012 van de deputatie vermeld werd dat de verharding een bestaande verharding van voor 1962 betreft die als vergund kan worden geacht, doet hieraan geen afbreuk.

Voor het bewijs van de telastlegging H is evenmin relevant of die plaats in 1971 al of niet nog een bos was. De telastlegging H heeft immers betrekking op het beschreven gewoontemisdrijf en niet op het oprichtingsmisdrijf.

Nochtans maakt de verharding zoals zij gebruikt wordt voor het gewoonlijk gebruik wel deel uit van de wederrechtelijke toestand, wat gevolgen heeft voor het herstel. Dat er al een verharding zou aanwezig zijn geweest, doet hieraan geen afbreuk en brengt niet mee dat deze verharding bij het bevel tot herstel niet mee zou kunnen betrokken worden, zoals hierna verder besproken.

De telastlegging H is voor het hof bewezen.

De feiten van de telastlegging 9 van de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van de burgerlijke partijen, voor zover nog aanhangig voor het hof, vereenzelvigen zich met de feiten van de telastlegging H van de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van het openbaar ministerie voor zover de periodes van deze telastleggingen overlappen. Aldus is deze telastlegging 9 ook bewezen voor de beklaagde en de aan wie de telastlegging eveneens toe te rekenen is. De feiten werden in het kader van haar bedrijfsvoering en voor haar rekening gepleegd.

14. Geen decumul artikel 5, tweede lid (oud), Strafwetboek

Tot 30 juli 2018 luidde artikel 5, tweede lid, Strafwetboek als volgt: *“Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.”*

Artikel 2 van de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft, die in werking trad op 30 juli 2018, vervangt artikel 5 Strafwetboek door de volgende bepaling:

“Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor de misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn

belangen, of die, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd.

Met rechtspersonen worden gelijkgesteld:

1° tijdelijke handelsvennootschappen en stille handelsvennootschappen;

2° vennootschappen bedoeld in artikel 2, § 4, tweede lid, van het Wetboek van Vennootschappen, alsook handelsvennootschappen in oprichting;

3° burgerlijke vennootschappen die niet de vorm van een handelsvennootschap hebben aangenomen.

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersonen sluit die van de natuurlijke personen, die daders zijn van dezelfde feiten of eraan hebben deelgenomen, niet uit."

Gezien de strafuitsluitingsgrond die vervat was in het vroegere tweede lid van artikel 5 Strafwetboek op grond van de nieuwe wet niet langer van toepassing is op de datum van dit arrest, doch wel nog gold op het ogenblik van de feiten van de telastlegging die zich voor 30 juli 2018 situeerden, past het hof, voor zover van toepassing, artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek toe.

Overeenkomstig artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

Gezien de bewezen feiten met opzet, dit is wetens en willens, werden gepleegd is er geen grond voor toepassing van de decumul van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid tussen de rechtspersoon en de natuurlijke personen door wiens optreden de rechtspersoon handelde.

15. Toerekening

De hiervoor bewezen verklaarde feiten zijn toe te rekenen aan zowel de natuurlijke persoon als aan de rechtspersoon waarvoor hij als zaakvoerder handelde. Zij zijn beide deelnemers in de zin van artikel 66 Strafwetboek aan de bewezen misdrijven.

De beklagde had binnen de beklagde
de beslissingsbevoegdheid en – macht over alles. De handelde door zijn toedoen.

Binnen de was er duidelijk niet voldoende aandacht voor de naleving van de milieuregelgeving, wat een eigen strafrechtelijke fout van de rechtspersoon is. Dit werd door de inspecteurs in de inleiding of aanhef van diverse processen-verbaal ook regelmatig opgemerkt. Zo werd onder meer verwezen naar een *“voorgeschiedenis”* wat betreft het lozen van bedrijfsafvalwater zonder de nodige vergunning (stuk 322, OK11), werd gesteld dat het bedrijf *“al geruime tijd problemen (heeft) met de verwerking van het verontreinigd terreinwater”* (stuk 348, OK13) en luidt het dat *“in het verleden bij controles van de (...) inrichting regelmatig overtredingen (werden) vastgesteld, zowel met betrekking tot de ontoereikende vergunningstoestand, als met betrekking tot het niet (naleven) van de milieuvoorwaarden”* (stuk 4, OK1).

16. Straftoemeting

Zoals vermeld werden de bewezen misdrijven gepleegd met eenzelfde misdadig opzet zodat het hof voor ze samen voor elke beklagde overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek een straf toepast, namelijk de zwaarste.

De beklagden namen het bij de bedrijfsvoering in de te last gelegde periode niet nauw met de opgelegde milieuvoorwaarden en handelden niet op een milieuhygiënisch verantwoorde wijze. De leefbaarheid van de omgeving werd sterk onder druk gezet. Zij veroorzaakten reële milieuschade, onder meer door de herhaalde oppervlaktewaterenverontreiniging. Het hof verwijst ook naar wat de eerste rechter overwoog met betrekking tot de straftoemeting.

Indien de redelijke termijn in strafzaken niet zou zijn overschreden, zou de door de eerste rechter opgelegde straf voor elk van hen passend en noodzakelijk zijn geweest. Als passend rechtsherstel voor deze overschrijding legt het hof de beklagde

geen gevangenisstraf op en vermindert het hof voor hem de opgelegde geldboete op reële en meetbare wijze zoals hierna bepaald. Ook voor de beklagde vermindert het hof de geldboete zoals de eerste rechter die oplegde reëel en meetbaar zoals hierna bepaald.

Gezien de beklagden duidelijk vooral oog hadden voor hun eigen financiële belangen is voor elk van hen een geldboete hoe dan ook de meest passende straf. Om voldoende afschrikwekkend te zijn en om bij de naleving van milieureglementering een economische afweging inzake de pakkans bij overtreding te ontraden, moet de geldboete ondanks het rechtsherstel voor de overschrijding van de redelijke termijn nog steeds voldoende hoog zijn, ook rekening houdend met de economische omvang van de exploitatie en het feit dat de exploitatie een hoge meerwaarde uit haar activiteiten creëert, zoals dit blijkt uit de jaarrekeningen die te raadplegen zijn via de KBO. Aldus is het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling niet passend, ook gezien de opgelegde

geldboeten geen van de beklaagden sociaal declassereert of hun sociale reclassering op onevenredige wijze bewerkstelligt.

De bewezen feiten werden deels gepleegd na 31 december 2016, zodat het hof elke geldboete verhoogt met 70 deciem.

Voor de beklaagde _____ is de hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf een voldoende aansporing om de geldboete te betalen.

17. Kosten – bijdragen – vaste vergoeding

De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de voor hen bewezen verklaarde telastleggingen, die hen gemeen zijn.

Het hof veroordeelt de beklaagden als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf elk tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciem tot telkens 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken "*In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd*" en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 3 september 2020). Het hof verhoogt de vermelde kosten met 10% in elke aanleg en veroordeelt de beklaagde(n) (elk) tot betaling van de vermelde vergoeding van 50 euro.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagden ook tot het betalen van een bijdrage van elk 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

18. Exploitatieverbod

PAGE 01-00001917460-0069-0079-01-02-4

Het openbaar ministerie deelde op de rechtszitting van 18 september 2020 mee niet langer een exploitatieverbod te vorderen. Aldus stelde het openbaar ministerie ook geen vordering tot verbeuring van een dwangsom voor wanneer het verbod niet zou worden nageleefd. Het hof kan bijgevolg hoe dan ook geen dwangsom opleggen.

Er zijn naar het oordeel van het hof bovendien geen redenen om nog een exploitatieverbod op te leggen. Uit niets volgt dat de veiligheid in de omgeving of de gezondheid van de omwonenden in gevaar wordt gebracht in een mate die een stopzetting van de exploitatie verantwoordt. Als de huidige exploitatie sedert de door het hof beoordeelde feiten opnieuw zou gepaard gaan met inbreuken, zullen desgevallend de bevoegde toezichthouders hiervan vaststellingen doen en proces-verbaal opstellen.

De beklagden verwijzen terecht naar het proces-verbaal van 18 juni 2020 waaruit onder meer volgt dat er sedert mei 2019 geen processen-verbaal inzake overtredingen meer werden opgesteld en er geen sprake blijkt te zijn van *“flagrante tekortkomingen”*.

19. Herstelvordering stedenbouwkundig inspecteur

19.1 Ten onrechte voeren de beklagden aan dat *“een nieuwe herstelvorderende overheid”* niet meer zou kunnen *“(toegelaten)”* worden tot het *“stedenbouwkundig debat”*, doelend op de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur leidde bij brief van 20 februari 2014 een herstelvordering in die ertoe strekt het gebruik van het betrokken perceel als parking stop te zetten en de verharding te verwijderen.

Het positief advies van 21 november 2013 van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering heeft betrekking op deze vordering, die eerst aan de voormelde raad werd voorgelegd, vooraleer deze in te leiden bij het parket. Dit advies heeft dus niet enkel betrekking op de herstelvordering die uitging van het college van burgemeester en schepenen van de stad

19.2 Artikel 6.1.41 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd opgeheven sinds 1 maart 2018. Vanaf die datum bepaalt artikel 6.3.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening:

“Naast de straf beveelt de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;

2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;

3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

Voor de diverse onderdelen van eenzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen gecombineerd worden, bevolen volgens de rangorde, vermeld in het eerste lid. Het bevolen herstel dekt steeds de volledige illegaliteit ter plaatse, ook al werd die mee veroorzaakt door stedenbouwkundige misdrijven of inbreuken die niet bij de rechter aanhangig zijn.”

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het hof beoordeelt niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel.

Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel er toe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften het herstel in de oorspronkelijke toestand steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), moet de rechter nagaan of de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

De rangorde van de te bevelen herstelmaatregelen in artikel 6.3.1, § 1, eerste lid, 1°, 2° en 3°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel.

In beide gevallen blijft de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkenen meebrengt. De concrete vaststelling dat de gevolgen van het misdrijf kennelijk niet verenigbaar zijn met een goede ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden.

19.3 Er is voor het voormeld gewoonlijk gebruik voor het parkeren van wagens en voertuigen geen proces-verbaal van vaststelling van herstel overeenkomstig artikel 6.36, § 1,

tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zodat geen herstel kan worden vastgesteld.

De herstelmaatregelen zijn voldoende en op concrete wijze gemotiveerd in functie van een goede ruimtelijke ordening. Het hof verwijst naar de overwegingen van de herstellvordering.

De herstellvordering is niet gebaseerd op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die onredelijk is en leidt er niet toe dat een herstel zou worden opgelegd dat onevenredige lasten voor de beklagden tot gevolg zou hebben.

Zoals reeds vermeld, maakt de verharding deel uit van de wederrechtelijke toestand, zodat de verwijdering ervan steunt op het bewezen misdrijf van de telastlegging H. Het hof herhaalt dat ook de omstandigheid dat in de overwegingen van een beslissing van 18 oktober 2012 van de deputatie vermeld werd dat de verharding een bestaande verharding van voor 1962 betreft die als vergund kan worden geacht, niet verhindert dat de verwijdering van de verharding die met het gewoonlijk gebruik gepaard gaat en die deze mee mogelijk maakt, wordt bevolen.

Het gevorderd herstel in de oorspronkelijke staat is niet disproportioneel.

Het betalen van een meerwaarde herstelt de gevolgen van de misdrijven niet op een wijze die kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, gezien de ruimtelijke impact door het gebruiken van het terrein als parking zou blijft bestaan.

Het herstel in de oorspronkelijke staat moet aldus nog bevolen worden.

19.4 Gelet op het talmen van de beklagde in het verleden om tot het volledig herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de veroordeelde om nu effectief zelf tot herstel over te gaan of over te laten gaan. Een vrijwillige uitvoering van de opgelegde herstelmaatregelen verdient vanuit het oogpunt van het algemeen belang de voorkeur, gezien een ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregelen kosten voor de gemeenschap veroorzaakt, waarbij er geen enkele zekerheid bestaat over de recuperatie van deze kosten.

De beklagde krijgt een hersteltermijn vooraleer de dwangsom verbeurt, terwijl de hersteltermijn pas loopt vanaf het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest.

De lange tijd sedert dewelke de beklagde reeds vrijwillig kon overgaan tot het volledig herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de gezien de aard en omvang van de werken voldoende ruime termijn welke hem hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat

er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna hij pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

Het bedrag van de dwangsom per dag dat na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest en na het verlopen van de hersteltermijn geen gevolg wordt gegeven aan het opgelegde herstel, moet voldoende hoog zijn om hem aan te zetten tot vrijwillig herstel.

Er is geen grond om een maximum voor de te verbeuren dwangsom te bepalen, gezien dit in dit geval de effectiviteit van de dwang die moet uitgaan van een dwangsom zou beperken, wat nodeloze uitvoeringskosten voor de gemeenschap zou veroorzaken.

20. Burgerlijke rechtsvordering burgerlijke partijen

De hiervoor vermelde burgerlijke partijen vorderen voor het hof hun incidenteel beroep gegrond te verklaren. Wat betreft de ontvankelijkheid van dit incidenteel beroep, verwijst het hof naar de overwegingen hiervoor bij de bespreking van de grieven.

De burgerlijke partijen vorderen voor het hof het bevelen van de ogenblikkelijke stopzetting van de door de beklaagden illegaal uitgebate inrichtingen of activiteiten *“opgenomen in zowel de door de Raad van State op 7 juni 2018 vernietigde milieuvergunning van 30 januari 2015 als in alle navolgende ingevolge het arrest van 7 juni 2018 van de Raad van State illegaal geworden milieuvergunningen (zie de op 1 juli 2020 door de omgevingsminister ingetrokken illegale milieuvergunning van 7 november 2018)”* en dit onder verbeurte van een dwangsom van 5.000 euro per dag dat de illegale exploitatie wordt voortgezet. Tevens vorderen zij de ogenblikkelijke stopzetting van alle ingedeelde inrichtingen of activiteiten andere dan deze opgenomen in de milieuvergunning van 30 januari 2015 en in alle navolgende ingevolge het arrest van 7 juni 2018 van de Raad van State illegaal geworden milieuvergunningen *“ingevolge de onomstotelijk vastgestelde onmogelijkheid in hoofde van de (beklaagden) om overeenkomstig artikel 5.4.9, § 2, (eerste) lid, (Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid) altijd de nodige maatregelen te nemen om schade en hinder door geur en geluid te voorkomen”*, ook onder verbeurde van een dwangsom van 5.000 euro.

Verder vorderen de burgerlijke partijen het bevelen van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag.

Als schadevergoeding vorderen de burgerlijke partijen elk een bedrag van 3.000 euro *“solidair, (minstens) in solidum”* ten laste van de beklaagden.

Tenslotte vorderen de burgerlijke partijen hoofdelijke betaling van de beklaagden van hun kosten, met inbegrip van het maximumbedrag van 24.000 euro aan rechtsplegingsvergoeding, in elke aanleg.

De beklaagden zijn overeenkomstig artikel 1382 Burgerlijk Wetboek gehouden de schade die de burgerlijke partijen leden als gevolg van de bewezen telastleggingen te vergoeden. De burgerlijke partijen vorderen elk een bedrag van 3.000 euro. Zij verwijzen naar de duur en de ernst van de hinder.

Hiervoor overwoog het hof al dat geen exploitatieverbod als veiligheidsmaatregel moet worden opgelegd.

De burgerlijke partijen tonen niet op concrete wijze aan dat de gevraagde stopzetting van de activiteiten een herstel vormt van schade als gevolg van voor de beklaagden bewezen telastleggingen. Zij tonen het causaal verband niet aan. De omstandigheid dat de Vlaamse omgevingsminister intussen de vergunning van 7 november 2018 heeft ingetrokken, brengt niet mee dat de gehele exploitatie onvergund gebeurt. Evenmin is hiermee het concrete verband tussen het gevraagde herstel in natura en de voor de beklaagden bewezen telastleggingen aangetoond.

De vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat gesteund op de telastlegging 9 in de bewezen periode, is gegrond zoals hierna bepaald. Het hof verbindt aan deze veroordeling de hierna vermelde dwangsom.

Het hof stelt vast dat er in hoofde van elke burgerlijke partij bovendien een zekere hinder veroorzaakt werd door de bewezen telastleggingen die vergoedbare morele schade vormt. Bij gebrek aan gegevens die een precieze berekening hiervan toelaten, begroot het hof deze schade voor elke burgerlijke partij in billijkheid op 1.500 euro. In dit bedrag is het verloop van de tijd sedert het ontstaan van die schade en het gevolg daarvan op het schadebedrag al uitgedrukt, zodat er op dit bedrag slechts interesten verschuldigd zijn vanaf de dag van dit arrest en er geen vergoedende interesten op verschuldigd zijn vanaf een datum die de dag van het arrest voorafgaat.

De burgerlijke partijen stellen zowel een in geld waardeerbare als een niet in geld waardeerbare vordering. In geval van gemengde vorderingen moet het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding worden bepaald op basis van het geschilpunt dat de hoogste rechtsplegingsvergoeding meebrengt, in dit geval de niet in geld waardeerbare vordering tot stopzetting van de exploitatie. Voor de (in geld waardeerbare) vordering van 3.000 euro is het basisbedrag 780 euro, terwijl voor een niet in geld waardeerbare vordering het basisbedrag 1.440 euro bedraagt. Het maximumbedrag voor een niet in geld waardeerbare vordering bedraagt 12.000 euro.

Ten onrechte voeren de burgerlijke partijen aan dat het maximumbedrag aan rechtsplegingsvergoeding moet toegepast worden. De omstandigheid dat de burgerlijke partijen een rechtstreekse dagvaarding instelden en, volgens hen, zelf een straf dossier hebben moeten samenstellen, brengt niet mee dat er sprake is van een dergelijke complexiteit die het maximumbedrag rechtvaardigt. De burgerlijke partijen hebben

overigens niet zelf het strafdossier samengesteld: de processen-verbaal zijn afkomstig van bevoegde opsporingsambtenaren. Ook het gegeven dat de beklaagden geconfronteerd werden met conclusies van een van de beklaagden “*van maar liefst 239 pagina’s*” met veertien “*grievens*” zorgt er niet voor dat er sprake is van een bijzondere complex karakter van hun vorderingen.

Aldus past het hof voor de procedure in beroep het basisbedrag van 1.440 euro toe.

Wanneer binnen eenzelfde gerechtelijke band meerdere partijen de rechtsplegingsvergoeding ten laste van één of meer in het ongelijk gestelde partijen genieten, bedraagt overeenkomstig artikel 1022, vijfde lid, Gerechtelijk Wetboek, het bedrag ervan maximum het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen aanspraak kan maken. Ze wordt door de rechter tussen de partijen verdeeld. Zoals vermeld bedraagt het maximumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding voor een niet in geld waardeerbare vordering 12.000 euro. Het dubbele ervan bedraagt 24.000 euro. Dit bedrag verdeelt het hof onder de burgerlijke partijen, door elke burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding in beroep van 923 euro toe te kennen.

In eerste aanleg vorderden de burgerlijke partijen elk 50.000 euro. Dit betrof toen het geschilpunt dat de hoogste rechtsplegingsvergoeding meebrengt en niet de niet in geld waardeerbare vordering betreffende de stopzetting. De basisrechtsplegingsvergoeding hiervoor bedraagt 3.000 euro. Het maximumbedrag is 6.000 euro. Het dubbele van dit maximumbedrag is 12.000 euro. Dit bedrag verdeelt het hof onder de burgerlijke partijen, door elke burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg van 461,53 euro toe te kennen.

Het meer of anders gevorderde wijst het hof af als ongegrond.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen, met inbegrip van de bepalingen vermeld in de bewezen telastleggingen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 50, 65, eerste lid, 66, 100 Strafwetboek,
- 4.1.2.1, 4.1.3.2, 4.1.3.3, 4.1.6.1, 4.1.12.2, § 2, 4.5.1.1, 5.2.1, § 6, eerste alinea, 5.2.1.3, 5.2.1.6, § 4, 5.28.2.3, § 5 Vlarem II,
- 5.4.9, § 2, eerste alinea, 16.6.1, § 1, eerste alinea, 16.6.2, § 1, eerste alinea, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid,
- 4.1.25° b) en 6.1.1, eerste alinea, 1°, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid,

- 1382 Burgerlijk Wetboek.

Beslissing van het hof:

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

wijst de verzoeken van 22 december 2020 van de beklagden tot heropening van de debatten af en weert de bij de verzoekschriften tot heropening van de debatten gevoegde stukken uit het beraad;

verklaart het hoger beroep dat meester _____ en meester _____ als raadslieden van de _____ instelden niet-ontvankelijk;

verklaart het incidenteel beroep van de burgerlijke partijen niet-ontvankelijk voor zover gericht tegen:

- de beslissing om de strafvordering in de zaak op rechtstreekse dagvaarding (van de burgerlijke partijen) onontvankelijk te verklaren voor de telastleggingen 10 en 11;
- de beslissing om respectief de beklagde _____ en de beklagde _____ vrij te spreken in de zaak op rechtstreekse dagvaarding (van de burgerlijke partijen) voor de telastleggingen 8 (voor de periode van 30 januari 2015 tot en met 6 juni 2018) en 9 (voor de periode van 18 november 2011 tot en met 31 oktober 2018);
- de omstandigheid dat de eerste rechter wat betreft de telastlegging 9 van de rechtstreekse dagvaarding van de burgerlijke partijen geen uitspraak zou hebben gedaan over de "*niet-conforme uitvoering van de effluentenlagune*";
- de voorgehouden vergissing "*in het dispositief van het vonnis*", namelijk "*de vrijspraak voor de telastlegging 9 voor de periode van 18 november 2018 tot en met 31 oktober 2018*";

verklaart de beroepen voor het overige ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzig het beroepen vonnis voor zover bestreden **als volgt**:

op strafgebied:

ontslaat de beklagde _____ en de _____ voor de telastleggingen G1 en G2 elk van rechtsvervolging;

veroordeelt de beklagde _____ voor de bewezen de bewezen telastlegging 9 (voor de periode van 1 november 2011 tot 24 oktober 2018) van de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van de burgerlijke partijen en de bewezen telastleggingen A, B1a, B1b, B2a, C1a1, C1a2, C1b1, C1b2, C1b3, C1c1, C1d1, C1e1, C1f1, C1f2, C1g1, C1g2, C1g3, C1h, C1i, D1a1,

D2a, D2b1, D2c1, D2d1, D2d2, D3a1, D3b1, D3b2, E1, E2, E3, E4, E5, E6, E7, F1a, en F2a, samen tot een geldboete van **40.000 euro**, vermeerderd met 70 deciemmen tot 320.000 euro;

veroordeelt de beklaagde voor de bewezen telastleggingen 8 (voor de periode van 7 juni 2018 tot en met 24 oktober 2018) en 9 (voor de periode van 1 november 2011 tot 24 oktober 2018) van de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van de burgerlijke partijen en de bewezen telastleggingen A, B1a, B1b, B2a, C1a1, C1a2, C1b1, C1b2, C1b3, C1c1, C1d1, C1e1, C1f1, C1f2, C1g1, C1g2, C1g3, C1h, C1i, D1a1, D2a, D2b1, D2c1, D2d1, D2d2, D3a1, D3b1, D3b2, E1, E2, E3, E4, E5, E6, E7, F1a, F2a, en H van de rechtstreekse dagvaarding uitgaande van het openbaar ministerie samen tot een geldboete van **15.000 euro**, vermeerderd met 70 deciemmen tot 120.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagden en elk tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemmen en zo gebracht op telkens 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagden en elk tot betaling van een bedrag van 50 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagden en elk tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagden en hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 378,30 euro in eerste aanleg en 660,02 euro in beroep; vaststellend dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt werden door de bewezen telastleggingen die de beklaagden gemeen zijn;

legt geen exploitatieverbod als veiligheidsmaatregel op;

met betrekking tot de herstellvordering:

beveelt de beklaagde op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot uitvoering van het herstel in de oorspronkelijke toestand op het perceel gelegen te kadastraal gekend als door het stopzetten van het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van de grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens en door het verwijderen van de daartoe voorziene verharding,

en dit binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag dat dit arrest in kracht van gewijsde is onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging in nakoming van dit bevel lastens de beklaagde

machtigt overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van de stad tot ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregel;

op burgerlijk gebied:

veroordeelt de beklaagden en de hoofdelijk tot betaling aan elke burgerlijke partij van een bedrag van 1.500 euro, vermeerderd met de gerechtelijke intresten tot de dag van betaling, en tot betaling van de kosten van elke burgerlijke partij, telkens met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 461,53 euro in eerste aanleg en 923 euro in beroep;

beveelt op vordering van de burgerlijke partijen de beklaagde en de elk tot het herstel in de oorspronkelijke toestand op het perceel gelegen te kadastraal gekend als door het stopzetten van het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van de grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens en door het verwijderen van de daartoe voorziene verharding,

en dit binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag dat dit arrest in kracht van gewijsde is onder verbeurte van een dwangsom van 100 euro per dag vertraging;

wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Kosten eerste aanleg:

Reg.:	€ 50,00
1e beklaagde:	€ 23,05
Dagv. 2e beklaagde:	€ 40,86
Hypoth. inschr.:	€ 230,00
	<hr/>
	€ 343,91
+ 10 % :	€ 34,39
	<hr/>
Totaal :	€ 378,30

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 156,00
Afschriften akten HB:	€ 12,00
Opstelrecht HB bekl.:	€ 105,00
Dagv. 1e beklaagde:	€ 27,99
Dagv. 2e beklaagde:	€ 27,11
Dagv. BP'n:	€ 271,92
	<hr/>
	€ 600,02
+ 10 %:	€ 60,00
	<hr/>
Totaal:	€ 660,02

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en _____ en in openbare rechtszitting van **15 januari 2021** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

